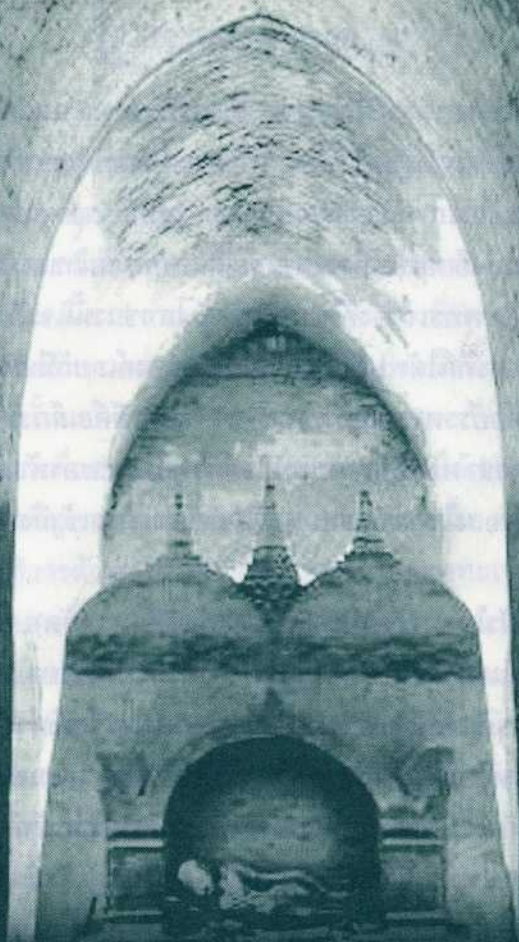

กระโถนเข้าธรรมมาศน์

ฉบับที่ ๑๘ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

เพราะไม่รู้แจ้งอริยธรรม 4 ประการ
เราและพวกเธอจึงเร่ร่อนเที่ยวไปสิ้นภานานอย่างนี้
บัดนี้ เราได้รู้แจ้งถึงศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติอันเป็นอริยะแล้ว
ตถหา อันจะนำไปสู่ภพสิ้นแล้ว บัดนี้ภพใหม่มิได้มี

(พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสกับภิกษุทั้งหลาย ขณะทรงประทับ ณ. หมู่บ้านภัณฑาตาม)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนตุลาคม ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

- ถาม : คนที่ฆ่าตัวตายนี้จำเป็นต้องลงนรกทุกคนหรือไม่ครับ ?
- ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วจะลงนรก ถ้าหากว่าตามประวัติที่รอดมาได้จริงๆ ก็คือพระโคธิกะ ไปนิพพานเลย แต่ว่าฆ่าแบบพระโคธิกะกับฆ่าแบบคนทั่วไปมันต่างกันมหาศาล ฆ่าแบบพระโคธิกะเพราะเห็นทุกข์ เห็นโทษของร่างกายมันจริงๆ แต่ฆ่าอย่างคนส่วนใหญ่เพราะจิตใจเศร้าหมอง น้อยใจคนอื่น ต้องการประชดชีวิต ต้องการประชดคนอื่น คนที่จิตใจมันเศร้าหมองแล้วไปทำกรรมที่กรรมใหญ่ขนาดนั้นนี่รอดนรกยาก
- ถาม : ถึงแม้เขาจะทำบุญที่มีอานิสงส์มาก ?
- ตอบ : คราวนั้นกรรมมันตัดแล้ว เพราะว่าเรื่องของบุญของกรรมนี้ให้วาระให้เวลาของการสนองที่มันต่างกัน สลับกันไปสลับกันมาอย่างนี้ ถ้าช่วงวาระของกรรมมันเข้าบุญก็ต้องถอย
- ถาม : พระโคธิกะนี้ท่านบรรลุก่อนที่จะเชือด จะทำ... ?
- ตอบ : คือท่านตัดสินใจเด็ดขาดแล้วท่านก็เชือด เพราะว่าตัวตัดสินใจเด็ดขาดมันหน้าจะจบกันไปตรงนั้นแล้ว มีเหมือนกันนะคนอยากเป็นแบบพระโคธิกะแต่ทำไม่ได้ แล้วไม่กล้าเชือดเองให้คนอื่นเชือดให้ มีลูกศิษย์หลวงพ่อรุ่นๆ เกี่ยวกับบาตมานี้แหละ ผู้หญิงด้วย จริงๆ แล้วจะว่าใจคอเข้มแข็งก็ไม่ใช่หรอก คือตอนที่อยู่เขาก็เรียกว่ายายเพี้ยน (หัวเราะ) ตอนแรกมันตั้งใจจะอดข้าวตายแล้วทำไม่สำเร็จ ไปกลั่นใจตาย

- ก็ไม่สำเร็จ ก็บอกว่าสองอย่างนี้มันเหลวไหล คนอดข้าวตายสำเร็จนี้ต้องกำลังใจขนาดพระพุทธเจ้า คือกำลังใจพระโพธิสัตว์บารมีเข้มเลยอย่างนั้นได้ ไม่อย่างนั้นมันหิวมาก ๆ ทนไม่ไหวก็ตะกายไปหากินเอง ให้กลั่นใจตายนี้มันเหลวไหลหนักเข้าไปอีกเพราะระบบร่างกายมันทำงานอัตโนมัติ พอขาดออกซิเจนมันก็กระตุ้นให้หายใจเอง มาตอนหลังเลยให้เพื่อนเชือดคอให้ ตอนแรกไม่ตาย ตอนหลังนี้ตายสมใจอยาก
- ถาม : หลวงพ่อฤๅษีท่านบอกว่าคนที่บอกว่าตัวเองไม่กลัวตาย แต่ตัวเองไม่เป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อท่านบอกว่าพูดไม่จริง ?
- ตอบ : ไม่จริง บุคคลที่ไม่กลัวภัยจริงๆ ท่านบอกว่ามีม้าอาชาไนย ช้างศึกที่กำลังออกสงคราม พระเจ้าจักรพรรดิราชาเพราะรู้ว่าไม่มีศัตรู แล้วก็พระอรหันต์เพราะว่าไม่เป็นศัตรูกับใคร
- ถาม : การฝึกวิชามโนมยิทธิ ถ้าไม่มีพื้นฐานเลยเข้าไปฝึกเลยจะได้มั๊ยคะ ?
- ตอบ : คำว่าพื้นฐานนี้หมายถึงว่าในชาติปัจจุบันนี้ไม่เคยฝึก ชาติก่อนเคยฝึกอยู่จะได้ คือว่าพื้นฐานของมโนมยิทธิ จริงๆ แล้วเป็นการเอาของเก่ามาใช้ ไปพื้นของเก่าของเราเอง อยู่ๆ มีเงินอยู่ในกระเป๋า สตางค์ใช้ไม่เป็น เขาบอกวิธีเปิดกระเป๋าแล้วเงินมาใช้แค่นั้น ถ้าหากคนไม่เคยได้มโนมยิทธิมาในชาติก่อนนี้จะฝึกไม่ได้ เพราะฉะนั้นพื้นฐานนี้ถ้าเป็นพื้นฐานในชาติปัจจุบันยังไม่เคยฝึกอะไรมาเลยยิ่งได้ง่าย มันจะไม่ฟุ้งซ่านมากไปติดของเก่าอยู่ แต่ถ้าหากว่าพื้นฐานในอดีตไม่มีต่อให้ปัจจุบันมีแค่ไหนนี่ เป็นแสนชาติกว่าจะได้
- ถาม : ของเก่าที่ว่านี้ ?

ตอบ : ของเก่า คือเราเคยได้มาก่อนเขาเป็นอันว่าถ้าหากว่าคนไหนอยาก ส่วนใหญ่มันจะมีของเก่ามาก่อน คือได้ยื่นแล้วอยากฝึกเหลือเกินอะไรอย่างนั้น พวกนี้ส่วนใหญ่มักจะได้ง่าย ของเก่าเขาคุ้นไว้พอแล้ว

ถาม : ก็คือหมายความว่าถ้าอยากฝึกแสดงว่าเคยฝึกมาก่อน แต่ถ้าฝึกแล้วมันไม่สำเร็จล่ะคะ ?

ตอบ : อันนั้นบางทีก็คือความอยากมากเกินไป ตัวอยากมากเกินไปมันจะบังหน้าอยู่ ขณะเดียวกันอาจจะกำลังใจไม่ถูกด้วยของพวกนี้มันมีเคล็ดลับอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ของมันอยู่ ถ้าวางกำลังใจตรงบับนี้มันได้ง่าย ๆ เลย แต่ขณะเดียวกันบางคนความพยายามสูงมาก แต่มันอยากเกินไป หน้าต่างมันอยู่ตรงนี้อะยากดูมากยึดคอเสียเกินหน้าต่างมันจะเห็นมัย ? ไม่ได้เห็นหรอก ต้องพอดี ๆ

ถาม : เขาบอกว่าการแก้กฎแห่งกรรมให้คลายตัวนี้ให้ท่องอิติปิโส ๑๐ จบ อิติปิโสนี้หมายถึงห้องต้นไช้มัยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นของหลวงพ่อนี้ ๓ ห้องรวมกันอิติปิโสท่านต้องครบเลย คือ อิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโนด้วย

ถาม : แล้วหลวงพ่อบอกว่ามานี่ขึ้นอยู่กับกายไม่เหมือนกับวิปัสสนาขึ้นอยู่กับอารมณ์ ถ้าร่างกายไม่ดี ตัวมานก็จะสูงไม่ได้ อย่างนี้หมายความว่าอย่างไรคะ ?

ตอบ : คือว่าเรื่องของมานสมาบัติเรื่องของการปฏิบัติภาวนา ถ้าร่างกายไม่ดีอย่างเช่นว่า เหนื่อยมาก ๆ หิวมาก ๆ เจ็บไข้ได้ป่วยสมาธิมันจะไม่ทรงตัว เพราะกำลังมันจะขึ้นอยู่กับกำลังร่างกาย

ด้วย แต่ว่าเรื่องของวิปัสสนาที่มันขึ้นอยู่กับกำลังใจ ถ้ากำลังใจมันละแล้วมันละเลย มันจะไม่มีที่ขึ้น ๆ ลง ๆ อีก เพราะฉะนั้นตัวสมาธิตัวสมาบัตินี้มันขึ้นอยู่กับร่างกายมาก แต่ว่าตัววิปัสสนาขึ้นอยู่กับใจอย่างเดียว

ถาม : ถ้างั้นวิปัสสนากับกรรมฐานต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : กรรมฐานเป็นคำรวม กรรมฐานคือพื้นฐานของการกระทำแยกออกได้ ๒ อย่าง คือ สมถกรรมฐาน คือการทำใจให้สงบมี ๔๐ วิธีด้วยกัน และวิปัสสนากรรมฐาน คือการทำให้เกิดปัญญา ก็จะมีหลักใหญ่ ๆ ว่า พิจารณาตามอริยสัจ หรือพิจารณาตามไตรลักษณ์ หรือพิจารณาตามวิปัสสนาญาณ ๘ เพราะฉะนั้นกรรมฐานเป็นคำรวม แต่แยกออกได้เป็นสมถกรรมฐาน คือ การทำใจให้สงบ และวิปัสสนากรรมฐาน การทำให้เกิดปัญญาเกิด

ถาม : การบ่นเพื่อขออย่างใดอย่างหนึ่งให้กับตัวเองหรือผู้อื่น เป็นการฝืนกฎแห่งกรรมหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ฝืนจะ การบ่นนี่เป็นการตั้งใจว่าเราจะทำความดีเป็นการตอบแทนเมื่อได้สิ่งนั้นมา คราวนี้ว่าการบ่นนี้ถ้าหากว่าสิ่งที่เราต้องการมันขาดมาก สมมติว่าอันนี้ใส่หน้าอยู่มันมีหน้าอยู่แค่นี้เท่านั้น การบ่นของเราเราต้องการจะเติมน้ำแค่นี้มันก็ไม่อาจสำเร็จไปได้ แต่ถ้าหากว่าเราขาดอยู่แค่นี้เราบ่นว่าจะเติมน้ำแค่นี้มันจะสำเร็จ เพราะฉะนั้นการบ่นก็คือตั้งใจว่าเราจะทำบุญในสิ่งที่เป็นบุญ ในเมื่อเราทำในสิ่งนั้นขึ้นมามันสามารถที่จะเสริมกุศลเก่าของเราเหมือนกับเติมจำนวนเงินให้เพียงพอเราต้องการซื้อของชิ้นหนึ่งราคามันร้อยยี่สิบ เรามีเงินอยู่ร้อยหนึ่ง เราก็

ตั้งใจว่าเราจะหาเงินยี่สิบนี้มา ถ้าหากว่าได้ของสิ่งนั้นมาเราจะหาเงินยี่สิบใช้เขา เสร็จแล้วเราก็ไปใช้เขาคนที่เขามีเงิน คือบนต่อผู้ที่สามารถให้กับเราได้ในเมื่อผู้นั้นเห็นว่ามันเล็กน้อย มันสามารถให้เขา จึงทำให้เราสำเร็จตามใจของเรา แล้วเราก็ไปใช้หนี้

ถาม : กองทานกับสังฆทานนี้ต่างกันอย่างไรคะ ?

ตอบ : สังฆทานนี้เป็นทานที่ไม่จำกัด หมายถึงพระพุทธรูปเจ้าเป็นประธานจนถึงหมู่สงฆ์ทั้งหมดเพราะฉะนั้นคำว่าสังฆะ คือหมู่สงฆ์ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นพระผู้ใหญ่ พระเด็ก พระเล็ก ตลอดถึงภิกษุสามเณร พระใหม่ก็ตาม จะมีส่วนร่วมในนั้นทั้งหมดเป็นบุญที่ไม่จำกัด ขณะเดียวกันกองทานก็คือ เราตั้งใจขึ้นมาว่าจะเอาทานนั้นไปทำอะไร คำว่ากองทานก็คือสิ่งที่มีอยู่ทั้งหมด เรียกว่ากองทานที่เราตั้งใจทำบุญ

ถาม : แล้วอานิสงส์อันไหนจะมากกว่า ?

ตอบ : อานิสงส์จริงๆ กองทานก็คือว่าสิ่งที่เราตั้งใจจะให้ทาน ถ้าเราแค่ตั้งใจให้ยังไม่ได้ให้มันมีอานิสงส์แค่มโนกรรมผลมันก็ยังน้อยอยู่จนกว่าจะได้ให้กายกรรมคือได้ทำไปแล้วถึงจะมีผล ส่วนสังฆทานนี้อานิสงส์จะสูงมากเพราะว่าเป็นทานสิบอายุพระพุทธศาสนา ปกติแล้วคนทั่วไปจะไปเลือกบุคคลที่มั่นใจว่าได้บุญแน่ อย่างของเราที่เลือกทำกับหลวงพ่อกุณอย่างนี้เพราะมั่นใจว่าท่านดีแน่ ในเมื่อเราเลือกทำเฉพาะคน พระหนุ่มเณรน้อยอื่นๆในสังฆะมณฑลสมมติว่า เมืองไทยของเราประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ องค์ ถ้าเราเลือกจะทำอย่างพระหลวงพ่อกุณจะมีสักกี่องค์ละ ดีไม่ดีมีไม่ถึงร้อยเสียด้วยซ้ำไป ที่เหลือก็ตายหมด แทนที่ว่าสังฆทานทุกองค์มีส่วนร่วมกินร่วมใช้เสมอกันหมด ถ้าหากว่ามาอยู่ในสถานที่

นั้นก็แบ่งปันให้เหมือนกันหมด ในเมื่อแบ่งปันให้ ทุกคนสามารถร่วมกันร่วมใช้ ก็สามารถจะดำรงอยู่ได้ก็กลายเป็นทานสิบทอดอายุพระศาสนา เพราะฉะนั้นสังฆทานจะมีผลมากกว่าทานปกติเป็นแสนเท่า
ถาม : แล้วพระอาจารย์อย่างที่เป็นเกจิอาจารย์ที่บอกว่าท่านจะละสังขารเพื่อช่วยประเทศ ?

ตอบ : เพราะว่าติดหนี้ชาวบ้าน กินข้าวเขาไปเยอะ ใหนๆ จะตายทั้งทีก็ตายให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็หาจังหวะหาเวลามันถูกเงินดับขันจำเป็นจะต้องมีอะไรบางอย่างเป็นการทดแทนได้ ท่านก็อาจเลือกไปในเวลานั้น

ถาม : อยากให้บอกชื่อพระเกจิอาจารย์หน่อยจะได้ทำบุญได้ก่อนที่ท่านจะละสังขาร ?

ตอบ : ถึงเวลาก็จงเอาก็แล้วกัน เอาเป็นว่าบอกให้สักองค์หนึ่ง หลวงพ่ออุตตมะใกล้ไปเต็มทีแล้ว ความจริงท่านหมดอายุแล้ว แต่ท่านติดหนี้เอาตมาอยู่ยังไม่ได้ใช้ก็เลยต้องทนอยู่ต่อ แล้วสร้างพระรุ่นนี้ที่ให้อัจฉริยะก็เพื่อสร้างให้ท่านใช้หนี้ จะขอให้ท่านช่วยทำพิธีให้สักส่วนหนึ่ง ถ้าทำเสร็จแล้วท่านปู้บปี้ไปเลยไม่ต้องมาโทษเอาตมานะ ไม่ใช่เราไปทำให้ท่านตาย แต่ว่าท่านหมดอายุแล้วจริงๆ อายุท่านแค่เก้าสิบ นี่เลยเก้าสิบมาจะขึ้นเก้าเอ็ดอยู่แล้ว คือตอนแรกเราก็จะแกลังตั้งเกมเอาไว้คือว่ายังไงๆ พระอย่างท่านถ้าอยู่ไปก็จะเป็นที่พึ่งของชาวบ้านได้มาก คราวนี้ร่างกายไม่ไหวจริงๆ เห็นท่านทรมาณมาก ถ้าขึ้นต่อๆ ไปถ้าเราโดนทรมาณแบบนั้นบ้างก็แยเหมือนกัน ก็เลย...เฮ้อ ! เป็นอันว่าดีไม่ดีกว่าจะไม่อยู่ให้เราใช้หนี้เสียด้วยซ้ำไป พอรู้ว่าเราโอเคแล้วท่านก็ไปเลย ยิ่งกลัว

ว่าพระจะสร้างเสร็จไม่ทันเสียด้วยซ้ำ

ถาม : แล้วพระองค์อื่นล่ะคะ ?

ตอบ : เอาแค่นั้นก็พอจะ บอกมากไม่ได้ผิดมารยาท ปกติเขาไม่บอกกัน เรื่องนี้จะเป็นเรื่องพระพุทธเจ้าพยากรณ์มรรคผลเท่านั้น แต่ว่าที่กล้าบอกเพราะว่าอย่างหลวงพ่อดุตตะมนี่หลวงพ่อก่อนเคยบอกเอาไว้ ในเมื่อหลวงพ่อก่อนเคยบอกครูบาอาจารย์ท่านเคยบอก เป็นลูกศิษย์ก็แค่เอาคำครูบาอาจารย์มาพูดต่อเท่านั้นเอง อันนี้โทษคงเกิดกับเราน้อยเต็มที เอาสักองค์หนึ่งก็แล้วกันนะจะได้ไม่ไกลมาก

ถาม : แล้วพระคำข้าวกับพระหางหมากนี้ต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมีผลทางลาภมากที่สุด แต่ว่าพระคำข้าวจะแสดงผลทางลาภชัดเจน พระหางหมากจะหนักไปทางป้องกัน อานุภาพนี้คือว่าปลอดโรค ภาวะบรรเทาโรคต่างๆ ถ้าเราตั้งใจภาวนาให้ป้องกันจริงๆ ไม่ว่าจะเชื่อโรคที่เกิดจากประเภทที่เรียกว่าระเบิดสารเคมีระเบิดเชื่อโรค อาวุธเชื่อโรค หรือว่าโรคต่างๆ อย่างโรคเอดส์ อย่างนี้กันได้ให้ลาภก็คือว่าถ้าหากอาราธนาอยู่ประจำๆ ต้องการเรื่องลาภผลเรื่องเกี่ยวกับหน้าที่การงานความสะดวกต่างๆ ก็จะได้ง่าย แล้วก็ศัตรูทำอันตรายไม่ได้ ถ้าเราตั้งใจอาราธนาอยู่ เขาตั้งใจจะทำเรา เขาจะแพ้ภัยไปเอง

ถาม : เมื่อกี้ที่พูดมามันต้องผ่านกรรมฐานก่อนถึงจะขึ้นมาวิปัสสนาได้?

ตอบ : จริงๆ แล้วจะเริ่มจากวิปัสสนาเลยก็ได้ พอเริ่มพิจารณาไปเรื่อยๆ อารมณ์ทรงตัวเป็นสมาธิมันจะเป็นสมณะไปเอง แต่ว่าคนที่ทำ

สมณะเริ่มต้นด้วยการภาวนาก่อน ถ้าถึงเวลาอารมณ์มันเต็มทีของมันแล้วเราไม่พิจารณา มันจะพุ่งชานไปเลย คือพอมันถอยออกมา มันจะไปพุ่งชานแทน เพราะฉะนั้นต้องคอยระวังให้ดี คนทำวิปัสสนาถ้าปัญญาดีจริงๆ มันจะได้เปรียบ แต่ถ้าปัญญาไม่ถึงมันต้องอาศัยกำลังของสมณะเข้าช่วยก่อน ทำให้ใจมันนิ่งก่อน ใจมันนิ่งแล้วมันก็เหมือนกับน้ำที่นิ่ง กัมเมื่อไรก็เห็นหน้าสามารถใช้ส่องหน้าตัวเองได้ อันนั้นก็ใช้ส่องหากิเลสเพื่อไล่ฆ่ามันให้ได้

ถาม : ช่วงนี้เป็นช่วงกลียุคหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : กลียุค... ยัง กลียุคตามคำทำนายโน้นมันปลายๆ พระศาสนา นั้นแหละเหลือช่วงไม่กี่ร้อยปีอย่างนั้นแหละ ช่วงนี้ยังเรียกอย่างนั้นได้ไม่เต็มปากหรอก

ถาม : คำอาราธนาพระหางหมากว่ายังไงคะ ?

ตอบ : "อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตั้ง ขอเดชะ เดชะ ขอเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่ มะอะอุ นี้เถิด" ได้ทุกอย่างที่เป็นพระเครื่องของสายหลวงพ่อก่อน ไม่ว่าจะพระคำข้าวหรือหางหมาก

ถาม : แล้วคาถานี้หลวงพ่อบอกว่าถ้าท่องแล้วอย่าไปแข่งใคร ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว บุคคลที่ปฏิบัติใน ทาน ศีล ภาวนาอย่าไปแข่งใคร เพราะว่าคนที่มันคงใน ทาน ศีล ภาวนา กำลังมันจะแรง น้องชายอาตมาเองคือแสงชัย แข่งคู่ต่อสู้ตายแหงแก๊ไปแล้ว รายนั้นหมอมือด้วย เขาเล่นอั้งกุลบลบารมีที่สมสร้างมาแต่ปางบรรพ์ หมอมือตายแหงไปเลย อันนั้นจะไปว่าเขาเขาก็ไม่ได้ เพราะเรื่องของคนมันมีกรรมผูกพันมันเนื่องกันมาพอดี มาทำให้ไม่ถูกต้องไม่ถูกต้องอารมณ์ ก็เล่นอธิษฐานยังงั้นก็

เสร็จเขา

ถาม : แล้วการที่หลวงพ่อบอกว่าให้ท่องสัมปจิตฉานี่ ถ้าใครเล่นคุณไสยก็ให้ย้อนกลับคืนเจ้าของ ?

ตอบ : อันนั้นเขาทำของเขาเอง ของเราแค่ตั้งใจนึกถึงบารมีพระให้ช่วยสงเคราะห์คุ้มครองก็ว่ากันไป มันจะย้อนกลับหรือไม่ย้อนกลับเราก็ไม่ได้ทำเขา เขาทำของเขาเอง มันเหมือนกับคนเตะฟุตบอลอัดใส่ข้างฝา ตัวเองหลบไม่ทันก็หงายท้องเอง มันแดงกลับเอง ของเราเพียงแต่ตั้งข้างฝาให้มันแข็งแรงหน่อย นึกถึงพระให้มันคงไว้

ถาม : "อิทธิฤทธิ์" นี้ใช้เฉพาะสายหลวงพ่อกุญแจ ถ้าเป็นพระหลวงพ่อกุญแจ.....มีมั๊ยครับ ?

ตอบ : ของเขาเองมีคำอาราธนาตามสายของเขาเอง มี แต่ถ้าสายหลวงพ่อกุญแจจะใช้ "อิทธิฤทธิ์" ในการอาราธนาพระทุกชนิด ยกเว้นบางอย่าง เช่น ธงมหาพิชัยสงครามจะมีใช้เฉพาะก็คือ พุท ฐะ สัง มิ พุท ฐะ สัง มิ นี่เป็นหัวใจไตรสรณาคมน์ ย่อมาจาก "พุท ฐะ สัง มิ คัจฉามิ ฐัมมัง ฐะระณัง คัจฉามิ สังฆัง ฐะระณัง คัจฉามิ" , พุท ฐะ สัง มิ นี้ตัดมาคำเดียว พุท ฐะ ฐัมมัง สังฆัง ฐะระณัง คัจฉามิ

ถาม : แล้วอย่างนี้เราต้องอาราธนาพระรัตนตรัยขอขมาพระรัตนตรัย ก่อนหรือเปล่า ?

ตอบ : ทำได้ก็ดีจะ เวลาไม่พอกก็ว่าคาถาไปก่อนเรื่องอื่นว่ากันทีหลังรับๆ เขย่าท่านให้ตื่นก่อน

ถาม : อันนี้ควรจะบูชาทุกวันมั๊ยคะ ?

ตอบ : จะ ต้องทำทุกวัน เข้า-เย็น ได้ยิ่งดี เผื่อไว้เดี๋ยวบอกตอนเช้า

ถึงตอนเย็นลืมนึกขึ้นมา (หัวเราะ) การปลุกพระนี่เป็นการปลุกตัวเรานะ เมื่อกี้จำได้มั๊ย จริงๆ แล้วพระเครื่องพิชัยสงครามนี้ท่านให้ทำน้อยมากเลย เพราะว่ามันขึ้นอยู่กับกำลังใจของคนเอาไปใช้ ถ้าคนเอาไปใช้กำลังใจไม่ดีมันเหมือนกับวิทยุโทรทัศน์ ถ้าเครื่องส่งส่งเต็มที่แล้วเครื่องรับมันไม่เปิดมันเอาไปใช้แล้วไม่มีผลมันจะตำเราเอา คราวนี้ก็เลยบอกว่าคนเราถ้ามันไม่ได้มันเสียกำลังใจ ก็เลยต่อรองว่าขอทำเท่าจำนวนจอง

ถาม :(เรื่องพระเครื่อง).....

ตอบ : หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม ท่านเปรียบเอาไว้ว่า กำลังใจของคนทีเกาะพระ ถ้ากำลังใจเข้มแข็งสูงสุดท่านเปรียบว่าถ้าเป็นอาวุธปืนจะยิงไม่ออก โบราณเขาเรียกว่ามหาอุทม์ รองลงมาหน่อยหนึ่งยิงออกแต่ไม่ถูกจะเป็นแค่ลั่วคลาด รองลงมาอีกหน่อยหนึ่งยิงถูกแต่ไม่เข้าเป็นคงกระพัน ยิงถูกแต่ไม่เข้านี่เฮงชวยแล้วในความหมายของท่านลดลงไปอีกหน่อยหนึ่งยิงเข้าแต่ไม่ตาย ก็ถือว่าคุณเฮง โชคดีไป ทีแยะจริงๆ คือถ้าหากว่านึกถึงพระแล้วแต่กำลังใจมันแย่มากเลย ถึงตายก็ไปสวรรค์เพราะเกาะพระอยู่ เพราะฉะนั้นรีบๆ ไปสวรรค์ซะจะได้ไม่ลำบากนาน

ถาม : มีไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย ?

ตอบ : จะ... แต่คราวนี้บางคนเขาไม่เข้าใจเรื่องของพระเครื่องต่าง ๆ มันเป็นการตัดเคราะห์กรรมให้กับคนที่ตั้งใจอาราธนาบูชา อยู่ จากที่หนักก็เป็นเบาจากที่เบาก็เป็นหาย เพราะฉะนั้นบางคนว่า อ๊ะ ! ทำไมว่าคนนั้นเอาไปใช้แล้วมีผลมากเลย นั่นของเขากรรรมมันเบา แต่ขณะเดียวกันของเราเอาไปใช้โดนรถชนเสียเดี๋ยงเลย เออ...คุณไม่

ตายก็เฮงแล้วนะ บางคนจะไม่เข้าใจในจุดนี้ จากหนักจะเป็นเบาจากเบาจะเป็นหาย

ถาม : ถ้าคนที่ได้ไปเหมือนกัน ถ้าคนที่ศรัทธาเยอะ คนนั้นก็...?

ตอบ : จะได้ผลมากกว่า อย่างโบราณนี้กำลังใจเขาเข้มแข็งมาก **เสด็จในกรมหลวงชุมพร รัชกาลที่ ๖** ถามท่านว่าไปเที่ยวสักเนื้อสักตัว ร่ำเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมานี้ตั้งใจจะก่อการกบฏหรือ ? พี่น้องกันเขาถามกันตรง ๆ **จุลรัชกาลที่ ๕** เหมือนกัน..ใช่ไหม ? **เสด็จในกรม** ท่านบอกว่าท่านสามารถที่จะสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือได้ว่าจิตใจที่คิดจะปรารถนาในราชบัลลังก์ไม่มีแม้แต่นิดเดียว ถ้าหากว่าท่านผิดจากคำพูดนี้ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่าได้คุ้มครองเลย เสร็จแล้วท่านก็ควักปิ่นเข้าปากเหวี่ยงจนหมดไม่มัลลันสักนัดหนึ่ง เป็นเรา..เรากล้าอมปิ่นยิงตัวเองไหมล่ะ ? นั่นแหละ เพราะฉะนั้นกำลังใจมันต่างกันตรงนั้น ถ้ากำลังใจเข้มแข็งขนาดนั้นมันยังไม่ออกหรือ ถ้าวรลงมาหน่อยก็ยิงออกไม่ถูก แย่ ๆ ลงมายิงถูกไม่เข้า แหม...ปลื้มใจกันใหญ่ ที่ไหนได้กำลังใจช่วยแตก (หัวเราะ)

ถาม : แล้วที่อาจารย์ให้พระหางหมากกับพวกพลอยนี้ ?

ตอบ : เอา**พระหางหมาก**เป็นหลักจะ **พลอย**นั้นจริง ๆ ก่อนหน้านั้นที่ทำก็คือว่าบางคนนะที่มาที่นี่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ คริสต์ก็มี อิสลามก็มี แล้วขณะเดียวกันพวกผู้หญิงเยอะ วัตถุมงคลบางอย่างทำในลักษณะของเครื่องประดับศาสนาอื่นเขาใช้ได้ ในลักษณะว่าไม่ต้องไปตะขิดตะขวงใจ ไม่ต้องไปขัดข้องกับศาสนาตัวเอง อีกอย่างหนึ่งสิ่งที่สวยงามผู้หญิงเขาชอบอยู่แล้วติดตัวเป็นวัตถุมงคลด้วยก็ยิ่งดี

ถาม : ธรรมของพระพุทธเจ้าบางอย่าง เป็นเรื่องยากที่ปุถุชนทั่วไปจะเข้าใจ (.....ไม่ชัด.....) ...ถ้าเราใช้ความรู้สึก เราจะเข้าใจได้อย่างไรคะ ว่าพระพุทธเจ้าสอนเราอย่างไร ?

ตอบ : **พระพุทธเจ้า**สอนอยู่ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ หัวข้อใด หัวข้อหนึ่งก็ไปนิพพานได้แล้วไม่จำเป็นต้องไปศึกษาทั้งหมด โดยเฉพาะในส่วนที่ยากมันมีอยู่สองจุด ก็คือว่า**พระอภิธรรม ๔๒,๐๐๐** พระธรรมขันธ์กับ**มหาสติปัฏฐานสูตร** พระอภิธรรมนี้ท่านสอนพรหม สอนเทวดา มหาสติปัฏฐานสูตรสอนชาว**กัมมาสะธัมมะนิคม**ที่เป็นพวก **อูตระกูรทวิป** พวกนี้ปัญญาเขาสูงมาก ถ้าเราไปอ่านสติปัฏฐานสูตรจะรู้สึกว่ละเอียด ถ้าหากว่าสำหรับคนทั่วไป ไปที่ที่ไม่มีพื้นฐานการปฏิบัติมาเจอสติปัฏฐานเข้าไปนี่เหมือนแบกช้างทั้งตัวเลยนะ ส่วนอันอื่นๆ สำหรับคนทั่วไป ไป เราจับอันไหนที่เราถนัดตั้งหน้าตั้งตาทำอันนั้นให้เกิดผล ถ้ามันเกิดผลเสียหัวข้อหนึ่งแล้วหัวข้ออื่นมันก็ง่าย แต่ถ้าหากว่า มันไม่เกิดผลอย่างที่เคยเปรียบเทียบให้ฟังว่าเหมือนกับชุดบ่อแล้วไม่ได้น้ำ เราทำอันนี้เหมือนเราชุดบ่อลงไปซัก ๕ เมตร ๑๐ เมตรยังไม่ถึงน้ำเลยแล้วก็เปลี่ยนไปทำอย่างอื่นอีก แล้วก็ไปชุดอีกบ่อหนึ่งอีก ยังไม่ได้น้ำก็ย้ายไปชุดอีกบ่อหนึ่ง ตกลงว่ามันเสียเวลาปฏิบัติอยู่ ทำอันเดียวให้มันได้ไปเลยแล้วอันอื่นมันจะง่าย

ถาม : อย่างคนที่ไปปฏิบัติเดินจงกรมแล้วนั่งสมาธิจะได้ผลยังไง?

ตอบ : ถ้าหากว่าตั้งใจทำจริงๆ จะมากจะน้อยมันจะได้แต่คราวนี้ว่ามันได้เท่าไรต่างหากล่ะ ?

ถาม : แล้วไม่ทราบว่าเดินไปเพื่ออะไรคะ?

ตอบ : เขาต้องรู้ว่าทำไปเพื่ออะไรสิ ถ้าเขาไม่รู้เขาจะไปทำไม ใช่มั้ย ? เขาต้องรู้ว่าทำเพื่ออะไร อานิสงส์ของการเดินจงกรมก็คือว่าสมาธิได้จะคลายตัวได้ยากหนึ่ง ทำให้เป็นคนเดินทน เดินแล้วไม่ค่อยเหนื่อยกับใคร เพราะเดินจงกรมเขวากันเป็นชั่วโมงๆ ทำให้อาหารย่อยสลายได้ง่ายลำไส้มีการเคลื่อนไหว อานิสงส์ของมันมีอยู่ แล้วอีกอย่างก็คือว่าเวลาเรานั่งอย่างเดียวมันเครียดต้องเปลี่ยนอิริยาบถไปเดินแทน

ถาม : โดยทั่วไปจำเป็นไหมที่ทุกคนต้องปฏิบัติเดินจงกรม ?

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่า ๔ อิริยาบถ เราก็นั่งอันไหน เดิน ยืน นั่ง นอน ทำอันนั้น

ถาม : ถนัดนอน ?

ตอบ : ถนัดนอนนั่นดี ไม่เหนื่อยมาก

ถาม : แต่กลัวหลับ ?

ตอบ : อย่างหลับสิ พยายามรักษาสติเอาไว้ ถ้าเราประคองสติอยู่ได้ก็สบาย

ถาม : แล้วอย่างเดินจงกรมกับเดินข้อปึงนี่มันเหมือนกันไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าคุณเดินข้อปึงอย่างมีสติมันก็เหมือนกันแต่ข้อปึงแบบไร้สติก็เดินจงกรมดีกว่า

ถาม :(เรื่องสติ).....

ตอบ : ความจำไม่ดีไม่แน่ว่าจะขาดสติ แต่ขณะเดียวกันจะเรียกว่าขาดสติก็ได้ แต่จริงๆ แล้วสมาธิมันน้อยไปหน่อย ถ้าสมาธิน้อยไปหน่อยความจำจะไม่ค่อยดี แต่ว่าอย่าให้มีกรรมแบบท่านจุลป็นถก

ท่านเองนี่แค่อดิปปิโสภกวาง สวด ๓ เดือนไม่จบ ในอดีตเคยทำกรรมไว้ไปหิวระะพระท่านสวดมนต์แล้วไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นเป็นเรื่องของผลต่างหากออกไป แต่ทั่วๆ ไปความจำไม่ดีถ้าไม่ใช่ประสาทร่างกายมันเกิดจากสมาธิน้อยไปหน่อย ตั้งใจทำสมาธิให้ทรงตัวความจำจะดีไปเอง

ถาม : แล้วจะแก้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้หรือให้คอมพิวเตอร์มันจำแทน สมัยนี้ถึงเวลากีวีเสิร์ชเอา สงสารเด็กสมัยนี้ถ้าคอมพิวเตอร์ฟังมันจะไม่เหลืออะไรในสมองเลย ปัจจุบันก็สมาธิสั้น ไม่ชอบใจใครโมทเปลี่ยนช่อง หน่วยความจำเขาเลยกระจัดกระจายไม่ต่อเนื่องสมาธิก็จะสั้นไปด้วย สังเกตดูเด็กสมัยนี้คุยกับเราเรื่องนี้ถามเราตอบมันยังไม่ทันจะจบเรื่องเลยมันไปอีกแล้ว เป็นแบบนี้ กระโดดไปกระโดดมา

ถาม : แล้วถ้าคนที่มีการไปหิวระะพระอย่างในอดีตชาติแล้ว เราไม่รู้ต้องทำยังไง ?

ตอบ : เป็นพระอรหันต์เสียแล้วจะหาย เป็นพระอรหันต์แล้วกรรมนั้นจะหมด พระจุลป็นถกพอท่านเป็นพระอรหันต์แล้วกรรมนั้นก็สิ้นสุดลง ความเป็นพระอรหันต์กรรมเก่าที่มีนอโหสิกรรมไปเลยอัตโนมัติ เพราะว่าท่านจิตจมันตามไม่ทันแล้ว

ถาม : ยกเว้นกรรมใหญ่ ๆ ?

ตอบ : ไม่มีการเว้น กรรมทุกอย่างเป็นอโหสิกรรมไปหมด ยกเว้นเศษกรรมบางอย่างถ้ายังมีร่างกายอยู่มันก็ยังมีการทวง แต่ว่าในสิ่งที่ท่านทำ มันไม่มีสิทธิทำท่านให้ลงอบายภูมิแล้วมันจบแค่นั้น

ถาม : ร่างกายนี้ ถ้าหากว่าเราบอกว่าไม่สนใจมัน ช่างมันนี่คะ หมายความว่าปล่อยแล้ว สิ่ง que เข้ามาแทรกซ้อน...อย่างกรรมเก่านี้จะ เข้ามาแทรกซ้อนใหม่ ?

ตอบ : กรรมนี้มันไม่เกี่ยว เราปล่อยหรือไม่ปล่อยนี้มันก็เอาอยู่แล้ว ลักษณะการปล่อยร่างกายนี้ หมายความว่าเรามีปัญญารู้เท่าทันมัน รู้เท่าทันมันว่ากายที่ไม่ดีจริงอย่างนี้เราไม่ต้องการมันอีก เราขอมี มันแค่ชาตินี้ชาติเดียว ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ก็บำรุงดูแลรักษามันไป ตามหน้าที่ กายนี้เป็นสมบัติที่เราืมโลกมาใช้ มารายทาทในการืมก็คือดูแลรักษาให้ดีที่สุดเพื่อให้ถึงเวลาแล้วจะได้ส่งคืนเขาในสภาพที่ดีที่สุด ไม่ใช่ช่วยืมของเขามาใช้แล้วก็พังมันไปเลย เพราะฉะนั้นเรายัง มีหน้าที่ดูแลรักษาเขาอยู่เพื่อว่าในปัจจุบันเราจะได้อยู่โดยไม่ลำบากมากนัก แต่ขึ้นชื่อว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้เราไม่ต้องการมันอีก ชาตินี้ขอให้ เป็นชาติสุดท้าย ไม่ใช่ประเภททิ้งๆ ขว้างๆ ไม่สนใจ ๗ วัน ไม่อาบนํ้าสักที เดี่ยวคนรอบข้างเขาจะด่าเอา

ถาม : เขาบอกว่าถ้าเราพิจารณานี้ก็ให้คิดพิจารณาไปเลยไม่ต้องมาแบบว่าภาวนาเกี่ยวกับลมหายใจ แล้วไม่เข้าใจคะ ?

ตอบ : คือ โดยถ้าหากว่าเราเริ่มคิดพิจารณาไปเรื่อย ๆ พออารมณ์พิจารณามันทรงตัวมันจะเป็นภาวนาโดยอัตโนมัติ คือ มันจะเป็นสมาธิของมันเอง การพิจารณาได้เปรียบกว่าตรงนี้ว่า พอถึงเวลาแล้วมันจะเป็นภาวนาของมันเอง แต่การภาวนาถ้าเราทำไปถึงจุดของมันแล้วมันไปต่อไม่ได้ถ้าเราไม่บังคับให้มันพิจารณาอย่างที่เราต้องการ มันคิดเองนี่มันจะคิดฟุ้งซ่านไปเรื่องรัก โลภ โกรธ หลง เลย

การคิดพิจารณาก็คิดอยู่ในแบบของไตรลักษณ์ คือ เห็นอนิจจัง ความไม่เที่ยงของร่างกาย ของโลก ของคน สัตว์ วัตถุ ชาติ สิ่งของ ทุกข์ซึ่ง ความเป็นทุกข์ของทั้งหมดนั้นแหละ แล้วก็อนัตตา ไม่มีอะไรคงอยู่ได้ สุนฺยุ สลายไปหมด นี่เป็นด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็คือทุกข์ในอริยสัจอย่างเดียว ทุกข์เกิดขึ้นได้อย่างไรเราไม่ทำสาเหตุนั้นทุกข์ก็ดับลง อีกอย่างหนึ่งก็คิด ตามนัยวิปัสสนาญาณ ๘ อย่าง เริ่มตั้งแต่ดูการเกิดและดับ ดูเฉพาะการดับ ดูว่ามันเป็นทุกข์เป็นภัย ดูว่ามันเป็นของน่ากลัว

ถาม :(เรื่องสังฆทาน)

ตอบ : คือ ถ้าหากว่าให้เขาเตรียมมาเองของมันแพงมาก ผ้าไตรชุดหนึ่งก็ตั้งแปดเก้าร้อยแล้วเราไม่สิทธิจะทำอย่างนั้นได้ คราวนี้ว่าที่นี้เขา จัดหาไว้ให้แล้วแต่เราจะบริจาคเป็นเงินเท่าไรถือว่าสังฆทานชุดนั้นเป็น สิทธิของเราละ พอเขาถวายเสร็จเขาจะช่วยยกเก็บให้ด้วย

ถาม : แล้วถวายเป็นเงินได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าถวายเป็นเงินตั้งใจเป็นสังฆทานก็ได้ แต่ว่ากำลังใจ บางคนเขาจะยึดอยู่ว่าต้องมีของ ก็ยกสักหน่อยจะได้เห็น้อย

ถาม : แล้วอย่างว่างานศพนี้ แจกเงินไม่ถึงว่าเป็น..... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วผิดจะ แต่คราวนี้ตั้งแต่วันขมาหลวงพอให้ปฏิ ญาณตนว่าข้าพเจ้าจะรับเงินและทองจากผู้มีจิตศรัทธาถวาย แต่จะใช้ ในสิ่งที่สมควรแก่สมณสารูปเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะเข้าร่วมในกอง บุญการกุศลเพื่อเพิ่มกุศลให้แก่ผู้ที่ถวายเรา เพราะว่าเรื่องของพระ เรารับเงินเองก็ตีคนอื่นรับไว้ก็ตีถ้าเรารู้สึกก็โดนอาบัติเท่ากัน คือศีลขาด เหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ต้องเสียเวลาให้คนอื่นรับแทนหรือ รับแทน

หรือกรับแทนหรือว่ารับเองมันก็โดนเท่ากัน ถ้างั้นก็รับเองเสียก็แล้วกัน คราวนี้มันมืออยู่ตรงจุดที่ว่าเรารับเองแต่ว่ากำลังใจเราอย่าไปยึดว่าสิ่งนี้เป็นของเรา หลวงพ่อท่านสอนเสมอว่าเงินของปีนี้อย่าให้ใช้ถึงปีหน้า ถ้าหากว่าเงินมันเหลือให้คิดหางานที่ใหญ่กว่าเงินไว้เสมออย่างเช่นว่าเราเหลือเงินอยู่แสนหนึ่งก็พยายามคิดทำอะไรที่มันเกินแสนไว้ เวลาเงินใหม่มันเข้ามามันจะไม่นึกว่าเป็นของเรา ท่านบอกไว้ว่า พระเราเสียอย่างที่สุด ๒ อย่าง อย่างแรก คือ เงิน อย่างที่สอง คือ ผู้หญิง เราต้องระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ เงินทุกบาททุกสตางค์เรารับมาจากใครจ่ายไปในเรื่องอะไรให้ทำบัญชีไว้ให้ละเอียด ถึงเวลาถ้าเขามีการตรวจสอบได้ชี้แจงเขาได้ ท่านป้องกันไว้ให้หมดแล้วเพียงแต่ว่าเราจะทำตามได้แค่ไหน เพราะฉะนั้นถ้าเป็นพระสายหลวงพ่อนี้จับสตางค์เป็นปกตินะ แต่ว่าตอนไปอยู่กับหลวงปู่พระมหาอำพันท่านเป็นธรรมยุติท่านไม่จับเงิน ถึงเวลาโยมมาถวายก็บอกว่าโยมวางไว้ตรงนั้นแหละจะ โยมเขาวางไว้พอเขาหันหลังออกไปเราก็หยิบหมับ หลวงปู่ท่านยิ้ม หลวงปู่ท่านรู้อยู่ว่าเราจับเงินเป็นปกติอยู่แล้ว แต่หลวงปู่ท่านอยู่ร่วมกับเขาจับไม่ได้ เพราะว่ามันจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับคนอื่น เขาจะอ้างได้ว่าหลวงปู่ยังจับอย่างนี้ คราวนี้ของเราเราอยู่กับเขาเราก็ต้องรักษารูปแบบของเขาไว้ โยมให้ก็อย่าไปรับ ลับหลังโยมเราก็จับ แต่แกลังเขาไม่ได้นะ ที่วัดทำซุงส่วนใหญ่เขา หลังๆ จะมีพระธรรมยุติไปเยอะเพราะว่าเขารู้ว่าเราไม่รังเกียจเขา เขาไปบางคนไปซื้อวัตถุมงคล เขาค้ก็ขยำออกมาตัวแลกเงิน ๓ เล่มเขาไม่จับเงิน แต่เขาถือทีละ ๓๐,๐๐๐ เราคนจับเงินมีไม่เท่าเขา เสร็จแล้วถึงเวลาก็ฉีกตัวแลกเงินให้ เราไปถามเขา ตอนนั้นเพิ่งไปรับหน้าที่ใหม่ๆ

ยังไม่เข้าใจเขาจัดการกันอย่างไร ก็ไปถามหลวงพี่ชัยศรีตอนนั้นดูแลศาลานวราชอยู่ ก็ถามว่า หลวงพี่ครับทำยังไงนี้ ท่านก็บอกว่ารับขึ้นมาแล้วก็ทอนเงินให้เขาตามปกติ บอกแล้วนี่ล่ะครับ เดี่ยวคุณก็เซ็นชื่อตัวเองแล้วไปเบิกที่ไปรษณีย์ก็เท่านั้นแหละ พอตีหลวงตาวัชรชัยเดินเข้ามาถึง หลวงตาบอกว่าอะไรวะ ก็ส่งตัวแลกเงินให้ท่านดู บอกว่าพระท่านไม่จับเงิน ท่านใช้ตัวแลกเงิน หลวงตาดูตัวเสร็จ ไอ้हां..มันก็เงินเหมือนกันล่ะวะ ปรากฏว่าพระท่านเห็นเราเข้าไปนานเกินไปท่านเลยเดินตามมา เจอहांไปเต็มสองรูหูเลย ยืนตีหน้าบอกไม่ถูก แล้วที่หลวงตาท่านขึ้นไปจำหน่ายวัตถุมงคลเองพระท่านก็ล้วงของใส่หน้าอกมา อันนี้พกเงินไม่ใช่ตัวแลกเงิน แต่ว่าใส่ของไว้ เสร็จแล้วท่านก็เอาไม้เขี่ยออกมา คราวนี้มันหาร้อยกว่าท่านก็เขี่ยออกมาสองใบแบ่งก็หาร้อยก็เป็นหนึ่งพัน หลวงตาท่านก็ทอนเงินให้ หลวงตาทอนเงินท่านทอนแต่แบ่งก็ย่อย พอวางแบ่งก็ย่อยลงหลวงตาก็รูตพระดีกระจายเสียเต็มหลังตุ้ แล้วหลวงตาก็เดินหายเข้าส้วมไปเลย ปรากฏว่าท่านมองซ้ายมองขวาไม่รู้จะหาใครช่วย จะใช้ไม้เขี่ยก็ไม่ไหวตั้งก็โบกก็ไม่รู้ ท่านก็รวบหมับ หลวงตาวัชรชัยท่านก็หัวเราะ สมัยบวชใหม่ๆ หลวงตาร้ายนะ ท่านแกลังคนไว้เยอะ (หัวเราะ) วันนั้นเผาพี่ท่านเอง เรื่องนี้มันเป็นเรื่องที่เราเรียกว่าสั่นไม่เข้าคาย ไม่ออกสำหรับพระหลายองค์ ตัวอย่างที่ชัดที่สุดก็คือหลวงปู่บุดดาท่านเป็นพระธรรมยุติแต่ท่านจับเงิน แล้วไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่าหลวงปู่บุดดาทั้งๆ ที่พระธรรมยุติท่านจะเคร่งครัดมาก เวลาญาติโยมผู้ชายหวดหลวงปู่บุดดาอยู่ญาติโยมผู้หญิงก็มองตาละห้อยอยากจะหวดหลวงปู่มังหลวง ปู่ก็ยื่นทำให้เฉยเลย ไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่า

หลวงปู่ คือหลวงปู่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเสียจนกลายเป็นปาปมุตติคือ
ภาษาพระแปลว่าผู้เหนือบุญเหนือบาปแล้ว พันจากบาปแล้วโดยสิ้นเชิง
ทำงานกระทั่งว่าทุกคนเชื่อมั่นว่าอย่างนั้นก็เลยไม่มีใครกล้าดิ้นหนีหาหลวง
ปู่เลยแม้แต่คนเดียว ปี ๒๕๑๗ - ๒๕๑๘ - ๒๕๑๙ วัดท่าซุงเริ่มก่อสร้าง
โบสถ์ หลวงปู่บุดดาพร้อมหลวงปู่หลวงพ่อกี้ประมาณ ๑๐ องค์ก็ไปช่วย
งาน หลวงพ่อกี้ท่านนิมนต์ไปก็ไปพักอยู่ที่วัดท่าซุง คราวนี้พวกเรามันเคย
ชินกับคำว่าทำบุญเอาแก้วสารพัดนึกก็คือเงินไว้ก่อน หลวงปู่บุดดาท่านก็
ทำไง เอาถุงก๊อบแก๊บบวางไว้ตรงหน้าพวกเราใส่เงิน ใส่เงิน พอถึงเวลา
โยมทำบุญเสร็จเรียบร้อยลูกศิษย์ก็ผูกปากถุงส่งให้ หลวงปู่บุดดาก็แหวก
ย่ามเสียดวงเขียวจะกระแทบเงิน ลูกศิษย์ก็หย่อนใส่ย่าม หลวงพ่อกี้
หันมาพอดี อ้อ !... ไม่อยากได้ใช่ไหม คว่าหมับเลย หลวงปู่บุดดาสองมือ
ตะครุบหมับ จับแล้วครับ บอกหน้าตาเฉยเลย จับแล้วครับ หลวงพ่อบอก
เออ ! มันต้องอย่างนั้นซิ กะอีแค่ธาตุสี่ ดิน น้ำ ไฟ ลม ปล่อยให้มันเกาะใจ
ได้ก็อย่าเอาเลย ผมเอาเองก็ได้ ตั้งแต่นั้นมาหลวงปู่บุดดาจับเงินมาตลอด
แล้วไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่าหลวงปู่ นั่นแหละ คือหลวงพ่อกี้ท่าน
ทำให้รู้ว่าเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ จริง ๆ แล้วมันสำคัญตรงใจ แต่ว่าสิ่ง
ใดก็ตามที่พระพุทธเจ้าท่านห้ามเอาไว้เราต้องเคารพและปฏิบัติตาม
เพียงแต่ว่าก่อนที่พระพุทธเจ้าท่านจะปรินิพพานได้ตรัสกับพระอานนท์ว่า
"อานนท์ะ ตุก่อนอานนท์ หลังจากตถาคตนิพพานไปแล้ว สิกขาบทไหนที่
ไม่เหมาะสมกับยุคสมัยให้สงฆ์พร้อมใจกันสวดเพิกถอนสิกขาบทนั้นได้" คือ
ว่าศีลข้อไหนถ้ามันไม่เหมาะสมกับยุคสมัยให้พระพร้อมใจกันถอดทิ้งได้ แต่
คราวนี้ว่าพระทั้งหมดเคารพพระพุทธเจ้าก็ไม่มีใครกล้าแตะต้องมาตลอด

หลวงพ่อบอกว่าฉันดูมาตลอดแล้วสองร้อยยี่สิบเจ็ดข้อมีข้อจับเงินข้อเดียว
ที่มีน้ำหนักอนกึ่งที่สุด เพราะว่าพระไปไหนมันจำเป็นนะ ขึ้นรถขึ้นรามัน
ก็จำเป็น ชื้อข้าวซื้อของซื้ออาหารก็ต้องใช้เงิน เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอก็
ต้องใช้เงิน อย่างนี้ว่าพอพระท่านเคารพพระพุทธเจ้าไม่มีใครเพิกถอน
หลวงพ่อกี้ท่านเลยให้พระวัดท่าซุง..ไม่ทราบว่ารุ่นอื่นเป็นยังไงแต่รุ่นที่อาตมาบวช
๓๖ องค์ รุ่นนั้นท่านให้ปฏิญาณตัวเลยว่ารับ เพียงแต่ว่าท่านใช้คำว่าเรา
จะรับเงินและทอง บอกเลยว่าไม่ให้ก็จะเอานะ (หัวเราะ) ที่ผู้มีจิตศรัทธา
ถวายแต่จะใช้ในสิ่งที่สมควรแก่สมณสาธูปเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะผลัก
เข้ากองบุญการกุศลเพื่อเพิ่มบุญให้แก่ผู้ที่มาถวาย บอกชัดเลยจ๊ะ เพราะ
ฉะนั้นอาตมาจะรับเงินอย่างสบายใจที่สุด

ถาม : แล้วมีข้อจำกัดไหมครับ ?

ตอบ : คืออย่าพกเกิน ๕ ล้าน มันหนัก (หัวเราะ) ... มีข้อจำกัดไหม
...ไม่มี

ถาม : พวกเป็นบัตรก็ได้ไหมครับ ?

ตอบ : จริง ๆ บัตรมันน่าจะดีกว่านะ เพราะบัตรมันก็คือเงินใช้
ไหม เสียอยู่อย่างเดียวแหละ อาจารย์ยันตระแก่ไปรูตผิดที่เล่นเอาเสีย
หายหมดเลย พระองค์อื่นจะพกบัตรตามท่านก็เลยหมดอารมณ์ไปเลย

ถาม : ตอนนั้นไปกราบหลวงปู่บุดดา คือว่าเราไปถูกเนื้อต้องตัว
ท่านคะ ตอนนั้นท่านอาพาธอยู่ ก่อนที่ท่านจะสิ้น ผิวท่านสวยมากไป
กราบแล้วก็ไปโดนเนื้อท่านด้วยจะยังงัยไหมคะ ก็โดนกันหลายคนคะ
อาจารย์พาไปกราบ

ตอบ : บาปมากเลย ไปนิพพานแน่เลย ... ก็โดนไปเกิดไม่เป็นไร

หรือของทำนองท่านก็เลิกคิดแล้วส่วนเราถือเป็นอนุสติ พระที่มีความบริสุทธิ์ถึงขนาดนั้นเรามีโอกาสได้ตะเนื้อต้องตัวท่านถือว่าเป็นอนุสติแล้วกัน นึกถึงเมื่อไรให้นึกถึงตรงจุดนี้ว่าเราได้จับต้องของที่มีคุณค่าเสียยิ่งกว่าเพชรกว่าทองอีก เพราะฉะนั้นเป็นสังฆาอนุสติสำหรับเรา คิดเสียว่าสิ่งที่เราทำมาทั้งหมดเป็นบุญเป็นกุศลทั้งหมดแล้วชาตินี้ก็หวังนิพพานอย่างเดียว หลวงปู่ท่านไปนิพพานแล้วเราก็ตตาม ตอนจับก็น่าจะมัดติดไว้เลย (หัวเราะ)

ถาม : ตอนไปโดนก็ตกใจคะ แต่หลวงปู่ท่านก็ยิ้ม

ตอบ : หลวงปู่ท่านไม่ตกใจหรือคะ เฉยๆ ของอาตมาไม่เคยโดนเด็กเด็กมันเล่นมันสนุก เราไม่ห้ามมัน เด็กผู้หญิงมันปีนขึ้นหัวเล่นเอาพ่อแม่ช็อคไปเลย

ถาม :

ตอบ : ช่วงนี้เป็นช่วงของกาลกฐิน คำว่ากาลนี้ กาละแปลว่าเวลา เวลาของกฐิน กฐินจริงๆ ความหมายก็คือผ้าสะดึง คือผ้าที่ขึง เครื่องขึงที่ยึดผ้าให้ตึงจะได้ประกอบให้เป็นสิ่งโน้นสิ่งนี้ได้ ไม่ว่าจะเย็บปักถักร้อยอะไรก็ง่าย กาลกฐินนี้จะเป็นเรื่องกำหนดตามระเบียบพิธีของสงฆ์โดยเฉพาะ พระภิกษุที่จำพรรษาแล้วเป็นเวลาครบถ้วน ๓ เดือน สมัยก่อนนั้นพระพุทธเจ้าท่านอนุญาตให้เปลี่ยนจีวรได้ คราวนี้ว่าการเปลี่ยนจีวรนี้ต้องสมเหตุสมผล คือว่าเป็นผู้ที่จีวรเก่าจริงๆ ชนิดที่เรียกว่าหมดสภาพแล้วก็อนุญาตให้เปลี่ยนได้ ท่านก็ให้เสาะหาผ้าที่จะมาทำจีวรภายหลังการเสาะหาผ้าเต็มไปด้วยความยากลำบาก นางวิสาขาที่ดี อนาคตภินทิก เศรษฐีที่ดี ก็ขอให้รับคหบดีจีวร คือจีวรที่มีผู้น้อมมาถวายได้ คราวนี้

พอจำพรรษาแล้วครบสามเดือนมีสิทธิรับกฐินได้ กาลกฐิน คือเวลาของการรับกฐิน เริ่มตั้งแต่แรมหนึ่งค่ำเดือนสิบเอ็ดไปสิ้นสุดเอากลางเดือนสิบสองเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ช่วงระยะนี้วัดไหนก็ตามที่มีเจ้าภาพตั้งใจว่าจะถวายกฐินก็จะจัดให้ถวายกฐินขึ้นมา คราวนี้กฐินเป็นงานบุญพิเศษ ความจริงกฐินเป็นสังฆทานเหมือนกันแต่บังเอิญว่าจำกัดด้วยเวลาคือทำได้แค่เดือนเดียวเท่านั้นในหนึ่งปีก็เลยจะมีอาานิสงส์พิเศษ หลวงพ่อวัดท่าซุงเคยบอกเอาไว้ว่าให้เรารู้จักสังเกตตัวเอง ใครก็ตามที่ได้มีโอกาสเป็นเจ้าภาพทำบุญกฐิน คำว่าเจ้าภาพไม่ได้หมายความว่าต้องเจาะจงว่าตัวเองเป็นประธานหรือว่าหาสิ่งของทั้งหมดมา เราเป็นเจ้าภาพด้วยจะเล็กน้อยยังไงก็ตามถือว่าเป็นเจ้าภาพเหมือนกัน ท่านบอกว่าบุคคลที่ตั้งใจเป็นเจ้าภาพกฐินติดต่อกันได้ถึงสามปี ให้สังเกตความเป็นอยู่ของตัวเอง ความเป็นอยู่จะคล่องตัวกว่าคนอื่นเขา จะมีความสะดวกกว่าเพราะฉะนั้นก็ให้พวกเราตั้งใจลักษณะนี้ตัวอาตมาเองตั้งใจตั้งแต่ก่อนบวชจนกระทั่งถึงบวชแล้วแต่จะปีจะทำบุญกฐินปีละหลายๆ วัด สมัยที่ก่อนบวชถึงเวลาหน้ากฐินก็เตรียมของไว้เลย ของละพันๆ เจอเขาทำที่ไหนก็ถวายร่วมกับเขาที่นั่น พอเป็นพระมาก็ใช้วิธีจัด แบบนี้ คือว่านิมนต์พระที่ท่านไม่มีกฐินหรือว่าพระที่เป็นมิตรสหายคุ้นเคยกันมา มารับกฐินที่วัดของเรา หรือว่าอย่างไรระยะหลังๆ นี้ไปเป็นประธานทอดให้เขาด้วย หรือว่าทางด้านโน้นเขาเรียกร้องมาก็ต้องไป อาานิสงส์ที่ชัดที่สุด ก็คือสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระพุทธเจ้าสมัยที่ท่านเกิดเป็นมหาทุกขตะ คือคนที่จนมาก ท่านเป็นคนรับใช้คนอื่นเขา ในสมัยนั้นสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่าปทุมมุตตระ ท่านเป็นคนใช้เขาเจ้า

นายจะจัดกฐินก็สั่งให้มหาทุกขตะจัดการให้ทุกอย่าง มหาทุกขตะก็บอกว่า ข้าแต่นายขอร่วมมีส่วนในกฐินนี้ได้หรือไม่ นายก็บอกว่าได้ซิเรามีอะไรล่ะ บอกว่าเดี่ยวขอเสาะหาก่อน คราวนี้เรามีแค่ผ้าถุงอยู่ผืนเดียว แยกเขาจะมีผ้าถุงอยู่ผืนหนึ่งแล้วผ้าห่มผืนหนึ่ง แต่มหาทุกขตะจนมากมีผ้าถุงผืนเดียวก็ไม่ทราบจะอย่างไรดี เลยเข้าไปในป่าเอาใบไม้มาเย็บทำเป็นเครื่องนุ่งห่มแทน แล้วเอาผ้าผืนนั้นไปที่ตลาดไปถามกับพ่อค้าว่าผ้าผืนนี้สามารถแลกของอะไรได้บ้าง เขาถามว่าเธอจะเอาไปทำอะไรผ้าก็เก่าเต็มที่จะแลกของอะไรได้นักหนาเชียว เขาก็บอกว่านายของเราจัดกฐินขึ้นมาเพื่อทอดถวายพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เราก็อยากทำบุญด้วย ก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นก็ให้เข็มไปเล่มหนึ่งแล้วก็ตัดไปกลุ่มหนึ่ง เพราะว่าผ้าเก่ามากแล้วมีค่าน้อยมา ท่านก็เอาเข็มกับด้ายนั้นเข้าไปร่วมในกองกฐินแล้วตั้งใจอธิษฐานว่าขอให้ผลบุญที่ได้ทำบุญกฐินครั้งนี้ขอให้ท่านบรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณดังที่ปรารถนาด้วยเถิด เสร็จแล้วปรากฏว่าพอถึงชาติปัจจุบันนี้ท่านบรรลุมรรคผลได้จริงๆ หลวงพ่อท่านเคยเทศน์ถึงอานิสงส์กฐินท่านบอกว่าบุคคลที่ตั้งใจทำบุญกฐินพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าแม้แต่ทิพจักขุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งถือว่าเลิศแล้วที่สุด ยังมองไม่เห็นเลยว่าอานิสงส์นั้นจะไปสิ้นสุดตรงไหนส่วนใหญ่ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ จะเป็นพระมหากษัตริย์ หรือเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เกิดแล้วเกิดอีกอยู่ในระดับของความดีนี้ตลอดจนกระทั่งไม่สิ้นสุดของอานิสงส์กฐินก็จะเข้านิพพานเสียก่อน ฟังดูแล้วน่าทำใหม่ ร่วมกับเขาบ่อยๆ

ถาม : แล้วอย่างจุกฐิน ?

ตอบ : จุกฐินกับมหากฐินนี่จริงๆ แล้วเป็นเรื่องที่เรากำหนดขึ้นมาภายหลัง จุกฐินนี้จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าเขาจะทอผ้าเย็บเป็นสบงเพื่อให้เสร็จในวันเดียวเพื่อจะย้อมไปถวายพระ ส่วนมหากฐินนี้เขาหมายความว่ามัจฉิรครบไตร แต่ระยะหลังๆ ที่เอาตมาทำนี่ไม่ใช่ครบไตรอย่างเดียวพระมากี่องค์นี่ถวายครบด้วย ก็เลยเรียกไม่ถูกว่าเป็นมหากฐินยังไงนะ แต่ว่าสมัยก่อนผ้าหายากจริงๆ ก็เลยถือว่ามีผ้ากว้างคือยาวคือเป็นจีวรได้แล้ว พระท่านจะไปเย็บต่อเอง รอยเย็บก็อย่างที่เห็นตามจีวรจะมีรอยต่ออะไรอยู่ อันนี้พระอานนท์ออกแบบมาสองพันกว่าปีแล้วยังยึดอยู่เลยไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระอานนท์ท่านออกมาท่านเอาแบบมาจากนา ท้องนาของเขามีกันนามีอะไร คราวนี้ว่าผ้าที่เป็นเศษผ้าเก็บจากตรงโน้นมาเก็บจากตรงนี้มาพอถึงเวลาก็มาตัดให้เข้ารูปเข้าร่างเย็บต่อๆ มันขึ้นมา สมัยก่อนผ้าหายากมากแล้วเขกขโมยเก่งด้วย เผลอหลับมันดึงไปจากตัวเลย พระเขาถึงได้มีกำหนดว่าก่อนอรุณนี้ห้ามห่างจากจีวรเลย สมัยนั้นผ้าผ่อนหายาก สมัยนี้หาง่ายแล้วแต่ว่ายังมีอานิสงส์กฐินอันนี้อยู่ ยังมีการถวายกฐินลักษณะนี้อยู่ แต่ว่าเท่าที่พบวากฐินหลวงคือกฐินที่ในหลวงท่านทอดถวายตามพระอารามต่างๆ จะมีผ้าสบงสีขาวอยู่ผืนหนึ่งให้ไปย้อมกันวันนั้น ย้อมเสร็จตากแห้งเสร็จก็เอาไปเป็นผ้ากฐินความจริงจะให้ทั้งชุดก็กลัวว่าจะลำบากมากเสียเวลาย้อมเสียเวลาซัก ก็เลยจะมีผ้าที่มีสีขาวอยู่ผืนหนึ่งที่เรียกว่าสบง อำเภอทองผาภูมิมีอยู่วัดหนึ่งคือวัดทองผาภูมิ อันนั้นถึงเวลาพวกบรรดาส่วราชการต่างๆ ก็จะไปติดต่อสำนักพระราชวังขอกฐินหลวงไปลง สำนักพระราชวังเขาจะมีรายชื่ออยู่แล้วว่าวัดไหนเป็นอารามหลวงบ้าง ถ้าหากว่าวัดไหนยังไม่มีใครเป็นเจ้าของ

ภาพก็จะเตือนไปยังเจ้าของพื้นที่ใครจะรับ เพราะจริง ๆ แล้วในหลวงเป็นเจ้าภาพ เพียงแต่หากคนเชิญไปเท่านั้นเอง

ถาม : อย่างงูเหลือมปากเปิดนี้ ?

ตอบ : จริง ๆ เขาเรียกว่างูปากเปิด ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าถ้าหากว่าพวกศึกษาเกี่ยวกับสัตว์เลื้อยคลานนี้เขาจะจัดอยู่ในตระกูลไหน มันจะเป็นงูตัวเล็ก ๆ แล้วทางด้านปักษีได้เราเขาจะรู้จักกันเยอะ ปักษีได้เขาจะถือว่าเป็นเมตตามหานิยมดีมากเลย ใครที่สมควรที่จะเป็นเจ้าของงูมันจะไปตายอยู่ตรงหน้าเองหรือไม่พอไปถึงจับมันขึ้นมามันก็ตายก็จะทิ้งซากมันเอาไว้ให้

ถาม : ไม่มีพิษหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันเพราะมันตายเสียก่อน ทางด้านภาคใต้ใครมีนี่เขาเก็บเอาไว้บูชาอย่างดีเลยแหละ เขาเรียกว่างูปากเปิด คนพิมพ์มันพิมพ์มาให้ว่างูเหลือมปากเปิด งูเหลือมตัวมันเท่าเสาเรือน นี่ตัวมันเท่าไม้ขีด... อย่าไปตื่นเต้นกับมันมาก ของหลายอย่างมันเป็นสิ่งที่เขาถือว่าขลังโดยธรรมชาติ แต่จริง ๆ แล้วมันสำคัญตรงใจของเรา ถ้าหากว่าของดีแต่ใจเราไม่ดีคุณภาพมันก็จะหายไปตามส่วน เพราะฉะนั้นของขลังซึ่งเหมือนกับเครื่องส่ง กำลังส่งเขาสูงอยู่แล้วก็สำคัญว่าเครื่องรับจะรับเขาได้เท่าไร ถ้าเครื่องรับรับไม่ดีก็เท่านั้นแหละ คนหนึ่งเอาไปใช้มีผลมากอีกคนหนึ่งเอาไปใช้อาจไม่มีผลเลย เพราะว่าเครื่องรับเครื่องส่งคือใจมันต่างกัน พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอกวามโนมสกุฐามโนมยา สูงสุดที่ใจสำเร็จที่ใจ แล้วอีกอย่างหนึ่งของทั้งหลายเหล่านี้อย่างเขี้ยวหมูตัน เพชรตาแมว หรืองูปากเปิดอะไรนี้ตัวมันยังตายเลย ใน

เมื่อตัวมันยังตายจะให้มันช่วยเราได้สักเท่าไร ต้องมีสติด้วย แต่ว่าพวกที่เขาเสาะแสวงหาไปซื้อกันแพง ๆ เป็นแสนเป็นล้านก็มี

ถาม : ที่เมืองกาญจน์เมื่อเร็ว ๆ นี้ที่ยกพระบรมนุสาวรีย์ (พระนเรศวร) มีเหตุการณ์พิเศษ มีนกมาบิน แล้วก็เมฆบังแล้วมีพายุ?

ตอบ : อ้อ ! พายุนั้นมาจากเฮลิคอปเตอร์

ถาม : เขาบอกว่ามีแสงพุ่งลงมา ?

ตอบ : ตรงสถานที่นั้นจะเป็นสนามรบจริง ๆ สมัยที่พระนเรศวรท่านรบกับพระมหาอุปราชจริง ๆ ตรงนั้น แต่ว่าสมัยก่อนพอเขาเสาะหาว่าสถานที่ไหนที่เป็นอนุสรณ์ดอนเจดีย์ที่พระนเรศวรสร้างไว้ เขาไปเจอเอาที่สุพรรณบุรีก็เลยไปปักใจมันเสียก่อนว่าเป็นตรงนั้นแน่ อย่าลืมนะว่าหลังจากที่พระมหาอุปราชท่านโดนพระนเรศวรฟันจนตายคาคอข้างแล้วทัพไทยตามตีอีก ตามตีทัพพม่าไปอีกจนกระทั่งถึงทุ่งลาดหญ้า ถ้าขึ้นจากดอนเจดีย์ตีไปถึงโน้นก็เป็นลมตายเสียก่อน แต่ว่าจากพนมทวนไปนี่มันสมน้ำสมเนื้อกันมันไม่ก็กิโล แล้วบริเวณนั้นก็มีการดูข้างกระดูกม้า มีอาวุธเก่าตกอยู่เต็มไปหมดเขาเก็บเอาไว้ให้ดูเป็นพิพิธภัณฑสถานเลย เจดีย์เก่าก็ยังอยู่แต่ว่าพังเหลือครึ่งองค์เท่านั้น ตอนนั้นเขาก็ยอมรับ นักประวัติศาสตร์เขาก็ยอมรับแล้วว่ามันเป็นของจริง แต่บังเอิญว่าดอนเจดีย์เขายึดชื่อเสียงนั้นไปนานแล้วจนกระทั่งกลายเป็นอำเภอดอนเจดีย์ไปแล้วด้วยแก้ไขไม่ได้ เคยไปแถวนั้นพอเดินเข้าไปในเขตนี้ชนลูกเข้าไปทั้งตัวเลยพวกมาสะกิดเดือนมีอะไรขอมั่ง ทำบุญไว้เยอะเขาขอมั่ง ไปตอนนั้นเขายังไม่ได้สร้างอะไร มาตอนหลังมีศาลพระนเรศวร ตอนนั้นก็สร้างอนุสาวรีย์ไว้ด้วยไม่ได้วะไปนานแล้ว สมัยก่อนไปนี้หลงแล้วหลงอีก สมัยนี้เห็นเขา

ว่าทางลาดยางแล้ว ดอนเจดีย์ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี สมัยก่อนมันจะเข้าไปทางดงอ้อยสมัยนั้นมันกลายเป็นบ้านจัดสรรหมดแล้วมั้ง? สมัยที่ลุงฉันชอบดงอ้อยมากเลย ไปนอนกับหมาก็ไปนอนในดงอ้อย เคยไปแล้วก็เขาจะมีเพิงพักสำหรับคนงานตัดอ้อยเราไปถึงก็เขavnกลดแล้วก็นอนกลางคืนหมามาอนด้วยบางทีมาที่แปดตัวสิบตัวมันกระโดดใส่กลดฟังบรรลีย์หมดต้องปลดมุ้งออกให้มันนอนด้วย หมานี้รู้สึกเขารักพระมากนะไปที่ไหนก็ไปด้วย บางตัวเรานั่งกรรมฐานก็เอามือท้าวไหล่เต๊ะจู้ด้วย ท้าวไปท้าวมาเราไม่เล่นกับมันสักทีมันก็เหะหูเราสนุกของมัน เคยโดนผีหลอกอยู่กลางดงอ้อยด้วย สนุกดี แต่ว่ายังไงล่ะ... เรามันหน้าด้านกว่าแรกๆ พออนภาวนาอยู่พอเริ่มสักสามสี่ทุ่มก็มาแล้วเสียงมันเหมือนหนูตัวเล็ก ๆ วิ่งตึก ๆ ตึก ๆ ไปแล้วไม่ได้ยินเสียงมันอ้อมนะ มันวิ่งทางด้านนี้อีก มันวิ่งไขว่กัน ไขว่กันไป ไขว่กันมาเห็นเราไม่สนใจเสียงมันดังขึ้น จากหนูนี่คงสักตัวขนาดแมวได้นะ เสียงซัดดัง พอตั้งแล้ววิ่งโครม ๆ ไปสักพักหนึ่งเราก็ไม่สนใจภาวนาของเราไป อีคราวนี้เหมือนยังกับหมาไปกัดกันทั้งฝูง เสียงโครมครามลั่นไปหมดเลย เขาเองเขาพยายามจะดึงความสนใจของเรา เราเองไม่สนใจภาวนาไปภาวนามาผลอหลับ ตื่นเข้ามาอีกทีตึกแล้วคงเริ่มจะเหนื่อยหาวหัวเขียวไปตอนไหนก็ไม่รู้ ?

ถาม :

ตอบ : พระพมามาดำตื่อ ๓ เที้ยว ๕ เที้ยว อาจารย์จะไปเมื่อไหร่จะขอติดรถไปด้วย ปรากฏว่านัดกันวันที่มารับสังฆทานที่บ่อกว่าออก ๖ โมงครึ่งนะ โอเค ๕ โมงครึ่งเขามารอแล้ว ถึงเวลาพอได้อรุณ เรานั่นเข้าก่อนเรียกให้เขาฉัน เขาบอกไม่ละเสียเวลาเตี้ยวไปไม่ทันรถ ถึงเวลา

เขาเดินไปรอเราที่รถก่อน พอตอนคนขึ้นรถเสร็จสรรพก็นั่งรถยาวไปถึงเมืองกาญจน์ มาถึงเมืองกาญจน์เปิดให้เขาลงขึ้นรถทัวร์หรือไมก็หารถไปเองเพราะเราจะเข้าป่าต่อ ปรากฏว่าเขาบอกอีกคนไม่ได้มา ระยะทางตั้ง ๑๕๐ กิโลเมตรไม่มันไม่บอกเราหรอก มาบอกอืดอนถึงแล้วที่นี้ความคิดของพวกพม่าเขาคิดคนละอย่างกับเรา ไปว่าอะไรเขาไม่ได้โดยเฉพาะตอนไปสร้างวัดหนองบัวจะมีปัญหาเพราะว่างานของเขากับเรามันทำคนละแบบ เขาทำบันไดไม้ยาวเกินไปนี้ว่าหนึ่งถ้าเป็นเราก็คือเสียใช้มัย? ของเขาไม่หрок เขาไปสกัดคอนกรีตเพื่อที่จะเอาไม้นี้ว่าหนึ่งนั้นฝังลงไปเสียเวลาสกัดคอนกรีตไปครึ่งวันไม่ได้อะไรเลย มันทำให้พื้นเสียด้วย แล้วอีกทีก็บันไดมันต้องมีแผ่นไม้แปะหลังใช้มัย ? เพื่อเวลาคนเดินขึ้นเดินลงเผื่อน่องสั้นหน่อยคนเขาจะได้ไม่เห็น เขาเองเขามาวัดมันโค้งๆ อย่างนี้แล้วก็ เป็น ๒ แผ่นก็มาวัดเอา ๒๐ นิ้วครึ่ง, ๒๐ นิ้ว ๓ หุน, ๒๐ นิ้ว ๒ หุนไล่มาเรื่อยแล้วก็ขีดเส้นแล้วก็เอาเลื่อยเล็ก ๆ ค่อย ๆ เสาให้มันโค้งขัดแต่งเรียบร้อยวางลง เอาไม้แผ่นใหม่มาเอาดลัดเมตรวัดใหม่ แล้วทำไมมันไม่เอาแผ่นเก่าทาบแล้วขีดเลย แล้วอีกทีหนึ่งก็มุงหลังคา มันคำนวณผิดสังกะสีกินมาครึ่งแผ่นกับบอกเขามุงซ้อนไปเลยใช้มัย ? เลื่อนชายมาให้เสมอแล้วกัน เขาเองเขาไม่หрок เขาลงมาถึงก็จัดแจงตีเส้นเอาสกัดมาค่อย ๆ ลงซ้อนตัดไปเรื่อย กว่าจะตัดขาดหมดเวลาไปครึ่งวันได้สังกะสีหงิกไปหงิกมาแผ่นหนึ่ง เอาซ้อนมาค่อย ๆ เคาะให้เรียบแล้วเอาขึ้นไปมุงเขาประหยัดให้เราสังกะสีครึ่งแผ่นเสียเวลาดูไปวัน เขาคิดงานคนละอย่างกับเรา เพราะฉะนั้นเวลาเขาตามมาแล้วพรรคพวกไม่ได้มาด้วยคนหนึ่งแทนที่มันจะบอกเราตั้งแต่ต้นทางมันนั่งเจียบเลยมาจนถึงเมืองกาญจน์

๑๕๐ ก็โกลบออีกคนไม่ได้มา มาบอกเราตอนนี้มีประโยชน์อะไร งามมาก..
ไม่เข้าใจความคิดของเขา ยอมรับว่าโง่ เจอเขาติดคนละอย่างกับเรา บาง
ทีก็กลุ้ม สอนกันไม่ได้มันแปลกๆ อยู่

ถาม : ทำไมพระสวดมนต์ ต้องทำเสียงพระสวดมนต์ด้วยคะ ?

ตอบ : ไม่เข้าใจ

ถาม : ทำไมไม่ทำเสียงเป็นธรรมดา ?

ตอบ : ปกติของเขาย่างนั้น

ถาม : ก็สวดธรรมดา ?

ตอบ : ธรรมดามันจะมีจังหวะของเขาอยู่ พอมันมีจังหวะของเขาอยู่
ความเคยชินมันก็จะออกเป็นอย่างนั้นเลย พระนั้นรู้สึกปกติแต่โยมเห็นว่า
ผิดปกติ เขาจะมีจังหวะมีอะไรของเขาอยู่โดยเฉพาะบางบทนี้จะมันมาก
เลย อย่างเช่น บทขันธ์ปริต "วิรูปักเข ทิเมเมตตัง" บางวัดเขากระทุ้งกัน
ศาลาสะเทือน (หัวเราะ)

ถาม : การย้อนกลับไปในอดีตนี่จะเป็นไปได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ต่อไปข้างหน้าปัจจุบันนี้มันก็ย้อนได้อยู่แล้วคุณใช้อดีตตั้งส
ัญญาณก็ย้อนไปดูซิ

ถาม : หมายถึงจะเอาตัวย้อนกลับเข้าไปไม่ได้ใช่มั๊ยครับ ?

ตอบ : เอาตัวกลับเข้าไปเลย.. เตี้ยวรอก่อนรอคนมันสร้างไหม้เมซิ่น
ก่อนไม่รู้ว่าชาติหน้าบายๆ จะทำได้มั๊ย ? เครื่องมืออย่างนั้นไม่มีจริง
จินตนาการมันถึงแต่ถ้าใช้สภาพจิตย้อนไปได้แต่เปลี่ยนแปลงอดีตไม่ได้
อดีตอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น หนังสือบางเรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงอดีตเพื่อ
อนาคตเป็นไปอีกอย่างมันเป็นไปไม่ได้ สิ่งที่ทำไปแล้วลวงเลยไปแล้วก็

จบลงแล้ว เพียงแต่ถ้าถ้าใช้อดีตตั้งสัญญาณย้อนไปดูก็สามารถจะรู้ว่า
ตอนนั้นอะไรเป็นอะไร แต่ไม่สามารถจะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไร
ได้ทั้งนั้น ไปได้แค่จิตกายไม่สามารถจะย้อนกลับไปได้ "แบ็คทูเดอะ
ฟิวเจอร์" เห็นหนังสือมันโกยเงินดีแท้

ถาม : อนาคตนี้แก้ไขไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : อนาคตนี้เปลี่ยนแปลงได้ไม่ใช่แก้ไขได้ ถ้าเราทำปัจจุบัน
ดีอนาคตจะดี อย่าลืมนึกว่ากรรมในปัจจุบันที่เราทำอยู่เกิดจากอดีต แต่ว่า
จากจุดตรงนี้วินาทีผ่านไปมันก็เป็นอดีตแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราทำ
ปัจจุบันตอนนี้ดีอนาคตต้องดี

ถาม : เวลาเราเข้าสมาธิ เราไม่สนใจว่าเวลาจะช้าหรือเร็วแล้วมันจะ
มีการเปลี่ยนแปลงอะไร ?

ตอบ : ไม่มี การเปลี่ยนแปลงของเวลาไม่มี เวลาเป็นปกติของมัน
แต่สภาพการรับรู้ของเรามันเปลี่ยนแปลง ยิ่งเราตั้งลึกอยู่ในสมาธิ
มากเท่าไรบางทีมันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาผ่านไปเท่าไร ลืมตาขึ้นมาผ่าน
ไปเป็นอาทิตย์แล้วก็มี

ถาม : สภาพการรับรู้หรือครับ ?

ตอบ : สภาพการรับรู้มันเปลี่ยนแต่เวลาจริงๆ ไม่ได้เปลี่ยน เท่าที่
เคยผ่านมาก็คือว่าตื่นนอนตอนตีสองห้าสิบบห่ากะว่าเดี่ยวไปล้างหน้าแล้วทำกรรม
ฐาน คราวนี้มันยังเหลืออีก ๕ นาทีกว่าจะได้เวลากรรมฐาน ก็ว่าคาถาเงิน
ล้านชักจบหนึ่งก่อน ตั้งใจว่าคาถาเงินล้านครบ ๑ จบลืมนตาขึ้นมาฟ้าสว่าง
โร่เลย คว่าบาตรออกบิณฑบาตแทบไม่ทันพวกออกเดินแล้วละ คาถาจบ
เดี่ยวล่อไปชะจนสว่างเลย จากตี ๒ ห้าสิบบห่า

ถาม : หลับหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้หลับจ้า ยืนยันว่าไม่ได้หลับเพียงแต่ว่าสมาธิมันลึกไปหน่อย ยิ่งสมาธิลึกมากเท่าไรระยะเวลามันผ่านไปโดยที่เราไม่รู้ตัวมากเท่านั้น จิตมันดำเนินหน้าที่ของมันไปก็จริงแต่มันดำเนินไปในลักษณะที่เรียกว่าละเอียดมาก ระยะเวลาที่ของหายผ่านไปบานเลยนะ เผลอแป็บเดียวข้างนอกเลยไปหลายชั่วโมง

ถาม : อย่างนี้เรียกว่าขาดสติหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้ขาด รู้ตลอด เพียงแต่มันไม่ได้สนใจภายนอกเท่านั้นเอง ถ้าไม่รู้มันท่องคาถาไม่ได้

ถาม : ทำไมให้พรสั้นบ้างยาวบ้างล่ะคะ ?

ตอบ : ก็ขึ้นกับขันธ์ขันธ์ ปัญหานี้ตอบเสียงนะไม่ใช่เรื่องจริง

ถาม : ต้องอุทิศกรวดน้ำด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้อง การกรวดน้ำไม่จำเป็นเปียกมือต้องไปเช็ดซะเปล่าๆ แต่เราตั้งใจว่า ผลบุญที่เราทำนี้จะอุทิศให้แก่ใครก็นึกเจาะลงถึงชื่อถึงนามสกุลเขาไปเลยถ้ารู้นะ ไม่รู้จักเจาะจงนึกถึงหน้าเขา ถ้าไม่เคยเห็นหน้าได้ยินแต่เสียงก็นึกถึงเจ้าของเสียงนั้น ถ้าไม่เคยรู้จักหน้ารู้จักเสียงไม่เคยรู้อะไรได้แต่กลิ่นอย่างเดียว นึกถึงเจ้าของกลิ่นนั้นเขาได้รับแล้วจำนะ แค่นั้นแหละ

ถาม : ถ้าอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร ?

ตอบ : เจ้ากรรมนายเวรก็คือการกระทำของเรา ๆ ทำกรรมอะไรไว้เราต้องรับในสิ่งนั้น แต่เนื่องจากว่าบุคคลที่เรากระทำในลักษณะเจ้ากรรมนายเวรส่วนใหญ่หมายถึงผู้ที่เราเคยฆ่าเขาไว้ทำ

อันตรายเขาไว้ คนที่ถูกฆ่าถูกทำอันตรายเขาจะไปตามกรรมของเขาแล้ว แต่ว่ากฎของกรรมคือผู้ที่ติดตามเราอยู่ มันเหมือนอย่างกับว่าเราฆ่าคนตาย คนนั้นตายลงไปแล้วเขาไม่ได้มาตามทวงมาอะไรเรา แต่ว่าตัวบทกฎหมายต่างหากละที่คอยลงโทษเราอยู่ มันเป็นอย่างนั้น ตัวเจ้ากรรมนายเวรก็คือผลของกรรมที่เราทำไว้ ถ้าเราทำดีก็รับผลดีไปทำชั่วก็รับผลชั่วไป

ถาม :

ตอบ : ครั้งแรกที่ขโมยตำราหลวงพ่อได้ก็สารพัดวิธีที่จะทำ คราวนี้มันมาถึงตรงตำราเสกข้าวสาร เสกทราย ท่านก็บอกให้เอาข้าวสารมาเขียนตัว "เทา" แล้วเสกด้วยอิติปิโส ๓ จบเอาไว้แก้สถานที่ที่มันร้าย มันไม่ดีอะไร จะให้กลับจากร้ายเป็นดี เราก็งงๆ เอาข้าวสารมาเขียนข้าวสารมันเม็ดนิดเดียวจะไปเขียนยังงี้ คือบังเอิญว่าเคยเห็นคนจีนเก่งๆ ที่สลักหนังสือลงบนเม็ดข้าวสาร นี่ดูต้องนั่งทำอย่างนั้นหรือเปล่า ? ไปถามหลวงพ่อๆ ท่านชม ไอ้ควายไม่รู้จักใส่ภาชนะใหญ่ๆ แล้วเขียนเอาหรือไง อ้อ ! เราเพิ่งถึงบางอ้อ ท่านบอกให้เอาข้าวสารมาเราก็อพาชื่อจะล่อมันทีละเม็ดเลย นี่แหละความฉลาดของฉัน ครูบาอาจารย์ชมหน้าคิดมั๊ย? จำวิธีไปนะ พอได้ไปแล้วว่าอิติปิโส ๓ จบ อิติปิโสของหลวงพ่อ สวากขาโต สุปฏิปันโนด้วย ขออาราธนาบารมีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดาทันหมดมีทำวมหาราชเป็นที่สุด ขอให้ผีหรือยักษ์ที่อยู่ในที่นั้นแล้วไม่มีประโยชน์นำสิ่งที่ไม่ดีมาให้ๆ ออกไปจากที่นั้น ถ้าหากว่าผู้ที่อยู่แล้วมีประโยชน์มีคุณให้ก็ให้อยู่ได้ เสร็จแล้วก็ว่านะโมพุทฺธายะแล้ว ชัดข้าวสาร ชัดในบ้านก่อนนะ อย่าไปชัดรอบนอกก่อน ชัดรอบนอกก่อน

ชัครอบนอกก่อน มันออกไม่ได้นะ ชัดในบ้านก่อน เวลาชัดภาวนาว่า "นะโมพุทธายะ" แล้วก็ค่อยชัครอบนอกจนเป็นริ้ว เสร็จเรียบร้อยแล้ว ภาวนาใส่ อย่าลืมนะไปถึงตั้งใจบูชาพระรัตนตรัยว่านะโม ๓ จบ สวด อิติปิโส ๓ จบ อิติปิโสหลวงพ่อก็คือ สวากขาโต สุปฏิปันโน ด้วยนะว่านะโม ๓ จบ สวด อิติปิโส ๓ จบ ตั้งใจอธิษฐานขออารามิพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดามีท้าวจาดุมหาราชเป็นที่สุด ขอให้ผีหรือยักษ์ที่ไม่ดีที่ให้โทษออกไปให้พ้นจากสถานทีนั้น ถ้าหากว่าท่านที่ให้คุณก็ขอให้ อยู่ได้ แล้วตั้งใจชัดข่าวสารว่า "นะโมพุทธายะ" ชัดข่าวสารไปเรื่อย ภาวนา "นะโมพุทธายะ" ไปเรื่อยชัดข่าวสารข้างในบ้านก่อน พอชัดในบ้าน เสร็จไม่ต้องมากหรือกะไม่ต้องทั่วหรือ ชักกำมือหนึ่งก็ได้ หรือว่า จะชัด ๔ ทิศๆ ละหน่อยหนึ่งก็ได้แล้วที่เหลือก็ชัดเป็นวงรอบสถานที่ของเราเลย

ถาม : ชัดแต่หน้าบ้าน หลังบ้านเข้าไม่ได้ ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ก็เอาข้างใน เดินวนข้างในก็ได้

ถาม : ข่าวที่ทำนะครับ เอาไว้ไปโปรย.....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : อันนี้มันต่างหาก จะเป็นข่าวหรือว่าทรายก็ได้ใช้เสกวิธีเดียวกันนั้นแหละใช้เขียนตัวเทาะ เวลาเขียนว่าคาถาว่า **ท. เทาะ มานี้มามะ** แล้วเสร็จแล้วก็ขึ้นอนุโลมก็ว่า **อนุโลมมาปะนะชายะเต** เขียน ๓ ตัว แล้วว่า อิติปิโส ๓ ห้อง ๓ จบ เป้าจบละครั้งหนึ่ง อาราธนาอารามิให้พระท่านช่วยสงเคราะห์ ใครจะทำตุ๊กก็ได้ถ้ากำลังใจถึงมันขลังทั้งนั้นแหละ มีอยู่เที่ยวหนึ่งที่หน่วยจัดการต้นน้ำห้วยกบ บ้านห้วยกบอยู่สังขละตีดๆ กับพม่าเลยหน่อยหนึ่งก็เป็นเวียคเคตี้ มอละซ่าแล้วหน่วยนั้นอยู่ๆคนงาน

พอเขาไปตั้งหน่วยแล้วคนงานเดี่ยวป่วยเดี่ยวตาย เดี่ยวป่วยแล้วก็ตาย ทีละคนๆ จนถึงคนที่ ๙ ขวัญหนีดีฝอกันทั้งหน่วย นั่นก็หัวหน้าสากลซึ่งย้ายจากหน่วยจัดการต้นน้ำยางโทขึ้นไปที่วังมาหา บอกอาจารย์ครับ ช่วยผมหน่อยเถอะถ้าคนงานขึ้นตายอีกซักคนไอ้คนงานผมอีก ๓๐-๔๐ คนที่เหลือมันลาออกหมดแน่เลย เราก็ไปพอกกลางคืนไปก็ไปดูสถานที่ให้ปรากฏว่ามันเป็นสนามรบเก่า พวกพม่ามันตีมอญแล้วมอญมันถอยไปอยู่จุดนั้นซึ่งมันเป็นหุบเขาอยู่นั้น มันก็ยึดเป็นที่มั่นของมันแล้วมันฝังพวกอาวุธไฟใส่ศาสตร์ไว้เพียบเลย คราวนี้พม่ามันเลิกรบกันแล้วมันไม่ได้ถอนไปด้วย คนไปอยู่ก็ชวยละซิ มันก็ตายเอาทีละคนๆ ตอนที่เขาพาไปดูนี่เขามีเครื่องหมายของเขาอยู่นะ คือในสมัยก่อนเขาทำไว้ตรงไหน เขาก็เครื่องหมายเอาไว้พวกมันจะรู้เองเขาจะได้ไม่เดินเข้าไปหยั่งกับวางระเบิดเลย แต่สมัยนี้มันผูกหมดแล้วมันก็เป็นดินเป็นป่าอยู่เหมือนเดิมใครลุยเข้าไปอาวุธมันไม่เสื่อมก็เต็งไปเอง ก็นั่นแหละใช้วิธีนั้นแหละ ทำข่าวสารไปชัดเป็นอันว่าเรียบร้อย เราทำแค่นี้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงดูมันไม่น่าขลังเลยแต่มันก็หายคนงานก็อยู่ได้จนปกติมาจนทุกวันนี้

ถาม : พวกนี้เขาอยู่ได้นานมากเลยหรือคะ ?

ตอบ : พวกนี้เขาอธิษฐานตั้งไว้เนื้อเรื่องของคนได้ฤทธิ์ได้อภิญญาประเภทอธิษฐานตั้งเอาไว้ ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปีนั้นเรื่องเล็กเลย เพียงแต่ว่าเรื่องของอภิญญาต้องกำหนดเวลา ถ้าหากว่าไม่กำหนดเวลามันจะไม่ขึ้น อย่างเช่นว่าเราจะเสกดินเสกหินให้เป็นทองอย่างนี้ก็ต้องกำหนดเอาไว้ ๕๐ ปีให้มันคืนสภาพ ๑๐๐ ปีให้มันคืนสภาพ คนรับคนสุดท้ายก็ชวยไปสบายใจขึ้นนะไม่เห็นเป็นเรื่องยากเลย มีรายหนึ่งอยู่โรงงานที่อ้อมน้อย

ชื่อคุณอารี ชีนมีเชาว์ เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดำทำซุง เชื่อกันว่าบริษัท
ของเขาออเดอร์เพียบเลย เพราะว่าเขาทำพวกออกแบบภาชนะบรรจุ
ภัณฑ์ พลาสติกสวยๆ ให้พวกขนม ให้ความครีม พวกยาสระผม สารพัด
บริษัทก็จ้างเขาทำออกที่ลือชื่อใหญ่ๆ เขาเองเขามีคิวซี คือควอลิตี้คอน
โทรลของเขาตรวจสอบคุณภาพตลอด แล้วเชื่อกันว่าพอเขามาตรวจที่ไร
เขาสู่มที่ไรนะหีบไหนหีบนั้นจะต้องเจอไอ้ที่มันใช้ไม่ได้ก็แปลกใจมาก เขา
ก็มานิมนต์ พอไปดูไอ้โห ! ป่าช้าเก่าผีบ้านเลย ตั้งใจจะไล่มัน ท้าวมหา
ราชท่านบอกไม่ต้องไล่ มันแก่งเราได้มันก็ต้องช่วยเราได้ให้ตกลงกับมัน
ว่ามันจะเอาอย่างไร ก็ตกลงกับมันปรากฏเขาบอกว่าให้เจ้าของสถานที่ทำ
บุญให้เขาซักปีละครั้ง มาอยู่ที่ของผมไม่พอมาทามาหากินหรือทำอะไร
มันไม่เคยบอกผมเลย แล้วผมจะปล่อยให้มันอยู่ทำไมก็แก่งมันซะ เจริญ
มัยละ ? ก็ตกลงกันได้ก็ทำบุญปีละครั้งเลี้ยงพระปีละครั้ง ๘ องค์ก็
สบายไป ทุกวันนี้ไม่เห็นต้องย้ายไปไหนไม่มันเตรียมเงินแล้วออเดอร์เขา
สั่งมาที่หนึ่ง ๓ ล้าน ๕ ล้านเงินมันเข้าเห็นๆ แล้วพอเขาไปสู่มตรวจเจอ
เขาก็ยกเลิกไป ตัวเองทำไปก็ขาดทุนฟรีทุกที ไม่น่าเชื่อว่ามันแก่งกันได้
ขนาดนั้น ตอนเจ้าหน้าที่ตรวจๆ เท่าไหรไม่เห็นที่ผลิตพลาสติกมันบังตา
ซะ แต่พอคนของเขามาตรวจมันแทบจะจับยึดใส่มือเขาเลยละ หยิบที่ไร
เจอที่ซำรุดทุกที

ถาม : เหมือนเราหยิบนี้ไง ?
ตอบ : ใช่ จะเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นพวกอย่างนั้นคุยกับเขาให้ดีจะ
ทำได้บอกเขาเลยจะทำบุญให้ปีละเท่านี้ แต่ถ้าเอ็งไม่ช่วยละเจอกัน แต่
จริงๆ แล้วพวกนี้ถ้าเราเป็นมิตรกับเขาได้ก็สบายนะ เขาช่วยได้ทุกอย่าง

ถาม : แล้วผีที่เราเจอเขาช่วยเราได้.....(ไม่ชัด)..... ?
ตอบ : เราถึงได้ใช้คำว่าไม่เกินวิสัยไง ถ้าหากว่าเกินบุญของเราหรือ
เกินความสามารถของท่านๆ ผีนกฏของกรรมไม่ได้ ที่ทำพระกริ่งพิชัย
สงครามนี้ พระกริ่งก็คือพระไภษัชยคุรุ ท่านเป็นพระโพธิสัตว์คราวนี้
พระโพธิสัตว์ที่ท่านไม่ใช่พระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้า บางอย่างที่พระอริย
เจ้าท่านยอมรับว่าเป็นนกฏของกรรมท่านไม่ฝืนหรอก พระโพธิสัตว์นี้ถ้า
เพื่อความสุขคนอื่นนี่ท่านฝืน กลายเป็นว่างานนี้ทำเพื่อสงครามก็ทำพระ
กริ่งเป็นตัวแทนพระโพธิสัตว์
ถาม : ถ้าเกิดท่านช่วยเรากรรมมันจะตกอยู่กับเราต่อมัยคะ ?
ตอบ : ไม่เกี่ยว ถ้าท่านช่วยก็แปลว่าบุญของเรามันพอ ในเมื่อบุญ
ของเรามันพอท่านก็สงเคราะห์ให้ก็ได้ก็ได้ไป
ถาม :(ไม่ชัด).....ถามเรื่องซัดข้าวสาร ?
ตอบ : ไม่เป็นไร เราก็ก๊อข้างใน ถ้าหากว่ากลัวว่ามันน้อยไปก็
ซื้อข้าวมาซัดถึงหนึ่ง เอานี้เททับหน้าแล้วก็ผสมไป เอาของที่เสก
แล้วเทไว้ข้างบนนะอย่าเอาของใหม่เททับที่เสกไว้ถึงเวลาถ้าจะใช้
อีกก็ตักขึ้นมา หาใหม่ก็ผสมเข้าไปอีกเอาของเก่าเททับข้างบนไปเรื่อยๆ
คือเราเอาของที่เสกแล้วเทไว้ข้างบนจะผสมหรือไม่ผสมก็ได้เทไว้ข้างบน
ถือว่าใช้ได้ทั้งหมด เทไว้แล้วมันจะไม่ขลังก็กวมนมันให้เข้ากันก็ได้ กวนไม่
พอก็ตำเข้าไปอีก

ถาม : เจ้าที่ๆ หนูอยู่นี้จะช่วยปกป้องรักษาอย่างไร ?
ตอบ : มันก็ต้องดูว่าอยู่ถูกทิศมัย ? ของเราตั้งไว้ทิศไหนของบ้าน
ไม่ใช่หันหน้าไปทางทิศไหนนะ ทิศไหนของบ้านเอาบ้านเป็นหลัก บ้าน

หันหน้าไปทางทิศอะไร ?

ถาม : บ้านหันหน้าไปทางทิศใต้ค่ะ

ตอบ : แล้วตัวศาลอยู่ตรงจุดไหนของบ้าน ?

ถาม : อยู่ทางทิศเหนือค่ะ

ตอบ : อยู่เหนือใช้ได้ไม่เป็นไร ยิ่งตะวันออกเฉียงเหนือยิ่งดี ตะวันออกเฉียงเหนือเป็นทิศที่ดีที่สุดของพระภูมิเจ้าที่ ถ้าหากว่าไม่ได้ก็ให้ใช้ทิศเหนือ ถ้าไม่ได้ให้ใช้ทิศตะวันออก ได้แค่ ๓ ทิศเท่านั้นพระภูมิเจ้าที่อย่าให้ไปอยู่ที่ทิศใต้หรือตะวันตกเป็นอันขาดภายใน ๒ ปีกระจายแน่เลย เพราะทิศใต้หรือตะวันตกเป็นทิศของอากาศเทวดา เราไม่มีสิทธิ์จะไปใช้ท่าน เราจะเอานายพลมาเป็นคนใช้เป็นไปไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นท่านเองไม่ว่าอะไรหรอกแต่ว่าลูกน้องท่านอาจจะเหยียบเอา เจอมาหลายรายแล้วบางรายถึงตายเลย มีอยู่รายหนึ่งไปประสานงาเข้าจนพิการ อีกรายหนึ่งเปิดสวนอาหาร มันตั้งศาลใหญ่โตมโหฬารสวยมากเลยไว้หน้าสวนอาหาร ทำน้ำพุไว้ด้วย เสือกอยู่ที่ทิศใต้เปิดได้ไม่กี่เดือนแจ้งไม่เป็นท่าทั้งๆ ที่คนมันเยอะมากนะ แต่ว่าเขามาครั้งแรกไม่กี่วันแล้วก็หายไปเฉยๆ ปล่อยให้กินทุนไปเรื่อยๆ จะรู้เรียบร้อยแจ้งไปแล้ว เพราะตั้งผิดทิศ พอตั้งเสร็จมันไม่เห็นมีอะไรบูบับมันก็เรียบร้อย

ถาม : ถ้าจะตั้งศาลให้อากาศเทวดาต้องตั้งทิศตะวันตกหรือคะ?

ตอบ : อากาศเทวดาไว้ทิศไหนก็ได้ทิศใดก็เหมาะ ถ้าหากว่าเป็นภูมิเทวดาต้องจำกัดทิศของท่าน เพราะภูมิเทวดานี้ท่านอยู่ในลักษณะที่ว่าท่านช่วยเหลือสงเคราะห์อะไรในบ้านทั้งหมด คราวนี้ของเรา

จะเอาอากาศเทวดาทำหน้าที่อย่างนั้นก็เปรียบเหมือนกับเอาท่านนายพลมาเป็นคนรับใช้ เรามันยิ่งใหญ่ขนาดไหนจะเอานายพลมาเป็นคนรับใช้

ถาม : แล้วอากาศเทวดานี้ท่านจะช่วยเรื่องไหนคะ ?

ตอบ : ช่วยเรื่องไหน ก็บอกแล้วไงว่าถ้าไม่เก็นวิสัยมันก็ได้ทุกเรื่อง เรื่องอะไรบางอย่างมันก็เหมือนกับเส้นผมบังภูเขาอย่างนั้นมียู่น้อยเดียวเท่านั้นเองพอๆ กับเศษผงนิดหนึ่งไปอุดคาร์บิวนะไม่มีอะไรเสียเลย ผงนิดเดียวไปอุดอยู่ น้ำมันไม่ผ่านวิ่งไปเกาะเครื่องยนต์ใช้ไม่ได้พอเอาผงอันนั้นออกหน่อยเดียวไปป้อเลย เรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเราก็เหมือนกัน มันเหมือนกับเส้นผมบังภูเขาอยู่นิดเดียว

ถาม : เป็นกรรมหรือเป็นเวรครับ กรรมกับเวรเหมือนกันมั๊ยครับ อาจารย์ ?

ตอบ : เวกับกรรมนี้เราใช้ความหมายเดียวกันคือสิ่งที่ไม่ดีใช่มั๊ย? แต่ว่าจริงๆ แล้วคำว่าตัวกรรมมันเป็นคำรวมมันแปลว่าการกระทำ คราวนี้มันมีกุศลกรรมก็คือทำดีอันนี้เราเรียกว่า บุญ แล้วอกุศลกรรมก็คือทำชั่วเราเรียกว่า กรรม หรือบาป/ จริงๆ แล้วตัวกรรมมันเป็นคำรวม เพราะฉะนั้นถามว่าใช่มั๊ยมันก็ใช่ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเราที่ไม่ดีก็คือสิ่งไม่ดีที่เราทำมาก่อนในอดีต พอมาถึงในปัจจุบันนี้มันก็ให้ผลเราก็ต้องมาเดือดร้อน ต้องมาทุกข์ยาก ในเมื่อเรารู้แล้วว่าถ้าเราทำไม่ดีมันให้ผลไม่ดีเราก็เลือกทำแต่สิ่งที่ดีๆ เราทำในปัจจุบันนี้ในเมื่ออีกไม่กี่นาทีมันก็เป็นอดีตไปแล้ว ผลที่จากอดีตมันจะส่งผลให้ในปัจจุบัน ผลที่เรากระทำ อย่างเช่นว่า ซาดิ ก่อนเราทำซาดินี้เรารับใช่มั๊ย ? คืออดีตเราทำปัจจุบันเรารับ เพราะฉะนั้น

ถ้าเราทำปัจจุบันนี้ให้ดี ทำต่อไปเรื่อยๆ อย่าให้มันขาดตอนทำให้มันต่อเนื่องกันไป อนาคตอีกไม่นานข้างหน้าเราก็ได้รับ ถึงชาตินี้ไม่ทันชาติหน้าก็สบาย

ถาม : อุทยานที่อยู่ในหลวงท่านดูๆ ไร่ ๒ ที่ ข้างล่างมีข้างเผือกด้วย?

ตอบ : ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ว่าข้างเผือกที่นั่นสวยจริงๆ ยังไม่รู้ว่าที่ท่านว่ามาแต่ว่าที่เห็นจริงๆ ของเมืองลาวเขาตอนที่**สมเด็จพระเทพฯ**เสด็จไปเขาพาไปดูอายุประมาณ ๕ ปีสียังกับนากเลย สุกปลั่งเป็นทองแดงชัดใหม่เลย สมัยโบราณเขาบอกว่าข้างเผือกมี ๑๐ ตระกูล**อุโบสถ** **หัตถิสีกาย**เหมือนทองคำ**ฉันทหัตถิสีกาย**เหมือนสีสังข์ เสร็จแล้วมันมีตระกูลตาม**หัตถิสีกาย**เหมือนทองแดง เราไม่เคยพบเห็นข้างอะไรเหมือนทองแดง พอไปเห็นเข้าถึงได้ยอมรับเหมือนทองแดงจริงๆ **ชื่อนางพญา** **คำแก้วมิ่งเมืองลาว** แล้วหลังจากนั้นไม่นานลาวได้อีกตัวหนึ่งเป็นข้างอายุมากแล้ว ข้างใช้งานอยู่เจ้าของเขาใช้งานมา ๓๐ กว่าปีแล้วนะ แต่ว่าพอช่วงหมดงานแล้วจะปล่อยเข้าป่าไปหากินแต่จะทำให้โชติดีตัวอยู่ถึงเวลาจะได้ตามคืนมาได้ ปีนั้นไม่ทราบว่ามันเกิดอะไรขึ้นกลับมากลายเป็นข้างเผือกขาวผ่องไปทั้งตัวเลย จากการคาดเดาของหมอข้างว่าพอลูกเกิดมาเป็นข้างเผือกขาวนะ เพราะว่าถ้าขาวมันสีสังข์มันต้องมันขาวออกวาวๆ มันเหมือนกับหอยสังข์ชัดอันนี้มันจะเป็นตระกูล**ปัทมหารหัตถิ** เขาบอกว่าสีขาวเหมือนดอกบัวมันน่าจะเป็นตัวนี้ๆ เขาตั้งชื่อว่า**"พระยาไชยมงคล"** คราวนี้ของประเทศลาวเขามีคำสาปอยู่ สมัยพระยาโคตรบองครองเมืองลาวอยู่คราวนี้**พระยาโคตรบอง**แกเป็นคนอยู่ยงคงกระพัน ไม่มีอาวุธอะไรทำร้ายแก่ได้ มีพวกญาติพี่น้องอยากจะแย่งชิงเมืองก็อยาก

จะรู้ว่าทำอย่างไรถึงจะฆ่าพระยาโคตรบองได้อุดสำหรับส่งลูกสาวตัวเองเข้าไปยอมให้เป็นเมีย พออยู่กับไปอยู่กับมาแกไวใจขึ้นมาพอถึงเวลาเมื่อก็ก๊แบบๆ ถามว่าพี่เห็นียวอย่างนี้มันมีวิธีไหนที่ทำให้ถึงอันตรายได้มั๊ย? แกก็บอกว่าถ้าหากว่าใช้หอกสวนทวารแกจะตาย ทางด้านนี้ก็ไปกระซิบบอกทางญาติพี่น้องตัวเอง พอแกเข้าส้วม ส้วมของเมืองลาวมันจะเป็นคอกสูงๆ แล้วก็ล้อมแล้วก็ถ่ายลงไปข้างล่าง ได้จังหวะพอดี ใช้หอกแทงขึ้นไป ก่อนแกจะตายแกก็เลยสาป ด้วยความที่แกมีวิชามีญาณมีสมบัติมีอิทธิฤทธิ์ พอแกตั้งใจให้เป็นยังงั้นมันก็เป็นอย่างนั้น แกสาปเอาไว้ว่า ถ้าตราบใดที่เมืองลาวยังไม่มีข้างเผือก หินฟู ฟูใหญ่ แล้วก็พระเจ้าแผ่นดินที่เป็นธรรมิกราชมาเหยียบประเทศนี้ขออย่าให้มีความเจริญเลย เพราะว่าแผ่นดินของแกแท้ๆ แล้วคนอื่นมาแย่งแกไป พอลาวได้ข้างเผือกแล้วหินฟูนั้นก็หินลอยน้ำ เขาบอกว่าคงจะหมายถึงสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ฟูใหญ่นั้นมีมานานแล้วคือถนนทางรถยนต์ คราวนี้ก็รออยู่อย่างเดียวว่าพระราชที่เป็นธรรมิกราชจะไป ปรากฏว่าปีนั้นในหลวงเสด็จ ไม่ทราบว่าเป็นปี ๔๐ หรือ ๔๑ ไม่รู้จำไม่ได้นะ ในหลวงเสด็จเมืองลาว ๒๗ ปีแล้วไม่เคยเสด็จไปต่างประเทศเลย เสด็จไปลาวไม่พอค้างคืนด้วยโน่น... คนตามเสด็จในหลวงมันถ่ายรูปมาเป็นกुरुสเลย กลัวตัวเองจะไม่มีหน้าอยู่ใกล้ในหลวง เขาก็เลยเชื่อกันว่าตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาลาวก็น่าจะค่อยๆเจริญขึ้น เพราะว่าถือว่าทุกอย่างที่พระยาโคตรบองแกสาปเอาไว้ก็คงจะหมด อาถรรพ์ลงตั้งแต่ในหลวงไปเหยียบแผ่นดินเพราะของอื่นเขาได้ครบแล้ว แต่คราวนี้ว่าข้างเผือกที่สวยงามจริงๆ ของเขานั้นเห็นแล้ว ของเราที่ท่านบอกนั้นน่าจะอยู่ธรรมชาตินะ อยู่ในป่าเลยใช่มั๊ย?

ถาม : เห็นท่านบอกว่าท่านจะไปเยี่ยมเหมือนกันเพราะว่าตอนนั้นก็เห็นใกล้ๆ เลยว่าดูอย่างนี้เลยแล้ว ก็น่าจะเป็นจำฝูงด้วย แล้วถ้าเชือกนี้ร็อง เชือกอื่นก็ต้องร็องด้วย ?

ตอบ : ช้างเผือกนี้ส่วนใหญ่อยู่ที่ไหนจะเป็นจำโขลง ที่เขาไล่มาตั้งแต่อุโบสถหัตถิ ฉันทันต์หัตถิ ไล่ลงมาเรื่อยๆ มันจะมี ปิงคลหัตถิ คังโคยหัตถิ ปัทมทรหัตถิ ไล่ลงมาแต่ละตระกูลจะแข็งแรงกว่าช้างอื่น ๑๐ เท่าๆ ไล่ลงมาเรื่อยๆ จนถึงตระกูลสุดท้ายมันจะแข็งแรงกว่าช้างทั่วไป ๑๐ เท่า แล้วลองคิดดูซิ ๑๐ x ๑๐ กว่าจะถึงช้างบน ตัวหนึ่งมันเท่ากับเหนือกว่าเขาเป็น ๑๐๐ เพราะฉะนั้นอยู่ที่ไหนก็ต้องเป็นหัวหน้าเขาอยู่แล้ว

ถาม : แล้วเจอหรือยังครับ ?

ตอบ : ลองถามท่านดูว่ามันอยู่ตรงไหน เพื่อนาน่าสนใจก็ได้ไปดูด้วยเพราะของพรรคนี้มันได้ดูได้เห็นเป็นขวัญตา ไม่ใช่รู้ว่าจริงๆ แล้วโบราณของเราตำราคชศาสตร์ที่เขาว่าไว้มันมีจริงๆ เพียงแต่ว่าถ้าบุญคนมันยังไม่ถึงของมันก็ยังไม่เกิดขึ้น ของเราเองก็ไม่คิดหรอกเพราะถ้าตามความคิดของเราช้างเผือกมันก็ต้องขาวใช้มัย ? แต่ปรากฏว่าขาวจริงๆ นั้นไปเห็นของลาวนั่นแหละ พระยาไชยมงคลชาวผ่องจริงๆ แล้วตามพหัตถิสีทองแดงนั่นแบบพังแต่ันของเราตอนนี้เป็นพระยาภิร พังแต่ันของเราที่ตระกูลตามพหัตถิแต่มันไม่ได้ของลาว ของลาวนี่ของเขามันสีทองแดงจริงๆ ขนแต่ละเส้นยังกับลวดทองแดงอย่างนั้นสวยจริงๆ เลย สมเด็จพระเทพฯ ไปเขาทูลเชิญเสด็จทอดพระเนตรแล้วก็ทิวมันถ่ายออกมา โอ้โฮ ! เห็นแล้วบอกเจ้าพระคุณของแท้เขามีจริงๆ ด้วย

ถาม : ถ้าเชื่ออย่างนั้นแน่นอนเห็นท่านบอกว่าถ้าในรัชสมัยองค์ที่

๑๐ อาจจะ... ?

ตอบ : อาจจะปรากฏออกมาใช้มัย ? จริงๆ มันอยู่ที่เรา เพราะว่าถ้าอยู่ในลักษณะนั้นเขาเองเขาก็อยู่ลักษณะแสนรู้อยู่แล้ว เพราะว่าช้างทุกตัวนี้ยืนยันว่าพูดกับเขารู้เรื่องหมด

ถาม : เห็นท่านเล่าให้ฟังบอกว่าเจอกันก็คุยกันรู้เรื่อง ?

ตอบ : ช้างนี้เราคุยรู้เรื่อง สมัยที่ชุดงศ์อยู่ที่เหมือนกัน เขาหากินอยู่เต็มห้วยเราไปก็ไม่ได้เพราะทั้ง ๒ ช้างทางมันก็รัก ก็บอกเขาพ่อปู่แม่ย่า ขออนุญาตผ่านหน่อยจ้า พอเขาได้ยินเสียงปู่เขาหยุดหากินหมดเลย พอหันมาเห็นพระปู่เขาก็พับหูตัวเองแล้วทำตัวเบียดติดข้างๆ ริมห้วยเหมือนยังกับบอกว่าผ่านได้แล้วอะไรอย่างนี้ เราก็ต้องเดินตัวสืบผ่านไป ด้วยเพราะตัวแก่ใหญ่มันเต็มห้วยเลยนี่

ถาม : ผมว่าอาจารย์เคยเห็นก็เลยไม่ได้บอกอาจารย์ ?

ตอบ : ไม่เคยเห็น

ถาม : ท่านเพิ่งไปเห็นมาเมื่อเร็วๆ นี้ ?

ตอบ : ช้างเผือกจริงๆ เรื่องอย่างนี้คนเห็นก็คงไม่บอกอะไรมากมาย ให้มันเป็นข่าวเป็นคราวไปเพราะว่ามันก็อันตรายกับตัวช้างเขา แบบเดียวกับเต่ายักษ์ตัวที่เหนือห้วยขาแข้ง มันน่าจะเป็นมึงลากดู ถ้าพระไปมันจะรีบขึ้นมาให้ใช้ตัวมันเป็นโต๊ะ ๕ องค์นั่งล้อมวงฉันข้าวบนหลังได้ตัวใหญ่แค่ไหนล่ะ ? ต้องพระนะคนทั่วไปไปมันไม่โผล่ขึ้นมาถ้าพระไปลงไปล้างบาตรล้างอะไรมือตีน้ำมันโผล่ขึ้นมาเลย มันเห็นพระมันคลานเข้ามา...อยากได้บุญ คลานขึ้นมาให้พระเอาตัวมันเป็นโต๊ะ นั่งฉันข้าวบนหลังมันล้อมวงได้ ๕ องค์

ถาม : อย่างนี้อายุมันไม่เป็น ๑๐๐ ปีหรือครับ ?

ตอบ : คงจะเป็นพันเลยละมัง ? เขาแสนรู้ถึงขนาดนั้น ก็อยู่นานจนญาณรู้มันเกิด แล้วที่ว่าสมัยก่อนสัตว์พูดภาษาคนได้หลงพ้อท่านบอกว่าอายุมันยืน อายุมันยืนมันก็ศึกษาข้ามไปข้ามมาจนกระทั่งมันสามารถพูดภาษาคนได้ สมัยพ้อทำๆ ก็ปมาเพราะอายุมันน้อยลงยังไม่ทันจะรู้เรื่องก็ตายกันไปเสียก่อนแล้ว อย่างข้างส่วนใหญ่เขาก็อายุยืนแล้วก็ราวๆ ของคน ๘๐-๙๐ , ๑๐๐ กว่าก็มี เพราะฉะนั้นเขาก็เลยพ้อที่จะรู้ภาษาคน

ถาม : ถ้าบอกกินอ้อยอย่างนี้ เขากิน ?

ตอบ : ขำที่สุดตอนไปเลี้ยงข้างที่ฟุ่อง เราซื้ออ้อยทำยรปิกอัทคันหนึ่งเลย แล้วก็มืออย่างอื่นด้วย วิ่งๆ ไปเจอข้าง ๓ ตัว ความญเขากำลังจะเอาไปเข้าแคมป์ ตะโกนถามเขาบอกว่าขออนุญาตเลี้ยงข้างได้มั๊ย มีอ้อยมาคั้นรถหนึ่ง ? ความญเขายังไม่ทันตอบว่าได้หรือไม่ได้เลย ข้างมันหยุดก็ก่เลี้ยวข้ามถนนมาเองเลย เขาฟังรู้เรื่องจริงๆ แล้วพ้อเราเลี้ยงๆ เขาไปเขาได้กลิ่นแปลกๆ เขาล้วงวงงเข้าไปพันข้างใน มันได้กลิ่นแคนตาลูป ในที่สุดแคนตาลูปของคนก็ต้องให้ข้างกินไปด้วย (หัวเราะ) ไม่เหลือ.. พ้อได้ยินว่ามีอ้อยมันหยุดก็มันเดินข้ามถนนมาเองเลย ความญไม่ต้องบังคับเลย พ้อหน้าสับประต้ออกก็จะเอาไปเลี้ยงเขาที่ เราซื้อที่ ๒๐๐ ๓๐๐ หัวนี้ประเภทครึ่งค่อนกระบะนะ แต่ปรากฏว่าเขาได้ตัวหนึ่งไม่ก็ลูกหรือกเพราะว่าแคมป์ข้างที่ฟุ่องข้างเขาเยอะ เขาจะไปติดต่อกพวกกะเหรียงให้มาเข้าคิว ถึงเวลาก็รับคนไปเดินป่าอะไรอย่างนี้

ถาม : เขาบอกให้เอามีดหมอของหลวงพ้อเดิมไปตัดอ้อยให้ข้างกิน เขาว่ามันจะเชื่อ ?

ตอบ : แต่ว่าเชื้อขนาดไหนก็ตามอาดมาก็มักจะไปเข้าๆ หนอยสายแล้วแดดมันร้อน คนร้อนมันยังหงุดหงิดเลย แล้วข้างมันร้อนมันแยะเหมือนกันเพราะตัวเขาใหญ่กว่าเรา

ถาม : เกี่ยวกับเรื่องที่เราเลี้ยงปลาเงินปลาทองในตู้คะ ถ้าเราเลี้ยงปลาเงินปลาทองนี้เหมือนเราทำบาปกักขังเขาหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : คือถ้าเราเจตนาเลี้ยงเขาให้ได้รับความสุขความสะอาดสบาย ถ้าเราทำบุญทำกุศลอื่นเอาไว้ตัวเมตตาปราณีตัวนี้ก็จะเสริมบุญกุศลนั้นให้สูงยิ่งขึ้นไป แต่ถ้าเราไม่ได้ทำบุญกุศลอื่นใดเอาไว้เลยแต่ว่าเลี้ยงสัตว์โดยการกักขังเขาอย่างเดียวจะเกิดเป็นเวมาณิกเปรต เปรตพวกนี้มีทิพยสมบัติเหมือนเทวดาหมดทุกอย่าง เพียงแต่ออกจากวิมานไม่ได้

ถาม : แล้วอย่างถ้าเราตั้งใจเลี้ยงไว้เพื่อความสวยงามละคะ ?

ตอบ : มันก็มีโทษเหมือนกัน แต่ไหนๆ เราซื้อมาแล้วก็เลี้ยงซะให้มีความสุขที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ คือ ถึงเวลาก็ให้อาหารเจ็บไข้ได้ป่วยก็รักษาพยาบาลไปทำตามหน้าที่ไป เพราะปลาเหล่านี้เราปล่อยไม่ได้อยู่แล้วเพราะหากินเองไม่เป็นนะ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องสงเคราะห์ด้วยความเมตตาต่อไป

ถาม : ถ้าเราไม่ได้ซื้อมาก็เหมือนกับเราไม่ได้กักขังเขาใช่มั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ไม่ได้กักขัง

ถาม : ก็ปล่อยเขาใครจะขายก็ขายไป ?

ตอบ : เรื่องของเขาอย่าไปยุ่งกับเขาก็แล้วกัน ถ้ามันมาถึงแล้วก็รับผิดชอบไป มันตายยากแถมแตกลูกแตกหลานอีก

ถาม : แล้วอย่างเราเลี้ยงปลาดุกไว้ขายละคะ เราไม่ได้ฆ่ามัน แต่

เราเลี้ยงไว้ขายเฉย ๆ ?

ตอบ : อย่างนั้นของเราต้องตัดกำลังใจลงอย่างแบบภรรยาของพรานกฤตมิตร ท่านเป็นพระโสดาบันนะ แต่ว่าสามีที่เป็นพรานจะออกล่าสัตว์ แกบอกแม่อีหนูส่งหน้าไม้มาก็ส่งให้ แม่อีหนูส่งบ่วงเชือกมาก็ส่งให้ แม่อีหนูส่งหอกมาก็ส่งให้ คราวนี้พระเห็นก็แปลกใจมากเป็นพระโสดาบัน อีท่าไหนสนับสนุนสามีให้ฆ่าสัตว์ พระพุทธเจ้าตรัสว่าให้กลับไปถามเธอว่าเธอคิดยังไง พอกลับไปถามท่านบอกว่าท่านเป็นภรรยามีหน้าที่ทำตามคำสั่งสามีๆ ให้ส่งอาวุธให้ก็ส่งให้ตามคำสั่ง ส่วนสามีจะเอาอาวุธนั้นไปทำอะไรเราไม่รับรู้ กำลังใจท่านตัดแค่นั้นเลย เพราะฉะนั้นส่วนที่เป็นบาปท่านไม่มี ฉะนั้นเราเลี้ยงสัตว์เพื่อการพาณิชย์ก็นำเขามาแล้วตั้งใจเลี้ยงดูเขาให้มีความสุขความสะดวกสบาย ถ้าคนมาซื้อเราขายแต่เขาซื้อไปทำอะไรเราอย่าไปคิดต่อแล้วกัน นั่นมันเป็นเรื่องของเขาแล้ว ตลอดเวลาที่อยู่กับเรา ๆ สงเคราะห์เขาเต็มที่แล้ว ถัดจากนั้นไปไม่เกี่ยวกับเรา

ถาม : ถึงแม้ว่าเราจะตั้งใจว่าเราจะเลี้ยงปลาให้มันอ้วนแล้วมันจะได้ราคาดีหรือคะ ?

ตอบ : จำ

ถาม : นั่นมันก็โดนหรือคะ ?

ตอบ : มันก็โดนอยู่ แต่ว่าเขาจะเอาไปทำอะไรมันเรื่องของเขาเราไม่เกี่ยวที่เราไม่ได้ตามไปฆ่าเขาเนี่ย เรื่องของกรรมะนี่เขาตรงไปตรงมา ใครฆ่าคนนั่นผิด

ถาม : แต่มันก็ขึ้นชื่อว่ากักขังเขานะ ทำให้เขาอึดอัด ?

ตอบ : ตรงนี้มันมีส่วนอยู่ แต่อย่าลืมว่าถ้าหากว่าเราไม่เลี้ยงเขา ๆ ก็ไม่รอดมันมีบุญมีบาปอยู่ด้วยกัน ให้ใจของเราเกาะในด้านบุญไว้เสมออย่าเผลอไปเกาะในด้านบาป เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ของเราคิดหาหนทางมากเลย เขาไม่ให้ลงก็ตะเกียกตะกายจะลงให้ได้ ตัดความคิดตัวเองให้เป็น เอาอย่างภรรยานายพรานกฤตมิตรท่านๆ ตัดแค่นั้นทำตามหน้าที่หลังจากหน้าที่แล้วไม่รับรู้

ถาม : แล้วอย่างคุณพ่อสั่งให้ซื้อปูเป็นๆ มาสั่งให้ทำกับข้าวให้กิน หน่อหนูก็ต้องทำอย่างนี้ถือว่า... ?

ตอบ : อย่างนี้ผิดแน่ๆ โดนทั้งคู่ทั้งคนสั่งทั้งคนทำ

ถาม : ทั้งๆ ที่ใจเราไม่อยากทำ

ตอบ : มันไม่อยากทำแต่มันลงมือไปแล้ว โถ...เมตตาเหลือเกินขอสักทีเถอะ ก็แยชิจะ

ถาม : มีคนจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับคนที่คิดไม่ดีกับเขานะคะ มันจะมีผลยังไงคะกับคนที่ยังอยู่ ?

ตอบ : มันเคยมีตัวอย่าง คือว่าเขาเองนะเขาไม่นึกว่าผลมันจะเป็นอย่างนั้น คือ มีคนคิดไม่ดีทำไม่ดีกับเขาๆ เองเขาก็พยายามที่จะทำดี ตอบด้วยการแผ่เมตตาก็ดี ด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ก็ดี แล้วปรากฏว่าฝ่ายที่คิดไม่ดีเขาตาย มันเป็นผลที่เขาคิดไม่ถึง มันอาจจะเป็นเพราะสู้แรงบุญไม่ได้ก็ได้ แต่ถ้าเขาเจตนาทำโดยที่รู้ว่าถ้าทำแล้วอีกฝ่ายหนึ่งจะตายนี่ดีไม่ดีกว่ามีโทษนะ เพราะจิตเป็นวิหิงสาวิตกมุ่งร้ายต่อคนอื่นเขา แต่ถ้าหากว่าตั้งใจทำด้วยความดีด้วยความซื่อสัตย์ที่เรียกว่าชนะความไม่ดีด้วยความดี ถ้าอย่างนี้ก็ทำไปเถอะ แต่ถ้าเจตนาทำแล้วรู้ว่าทำแล้วศัตรู

มันตาย อย่างนี้ก็ผิดแน่ๆ

ถาม : แล้วถ้าเจตนาว่าทำแล้วให้เขาเป็นสุขๆ เกิดอย่างนี้มีผลยังไง?

ตอบ : ทำไปเถอะของเราก็ได้บุญด้วยของเราเขาจะเป็นยังไงก็เรื่องของเขา

ถาม : ถ้าเราจะทำบุญอุทิศให้กับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่คิดร้ายกับเรา จะอธิษฐานยังไงดีคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องอธิษฐานอะไรมากหรอก ขอให้อย่ามีเวรมีกรรมและเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลยก็พอแล้ว สวดได้มั๊ย ? สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง (หัวเราะ) ถ้าสวดแต่ปากก็เหนื่อยเปล่า จะให้ได้ประโยชน์ กำลังใจต้องเป็นไปตามนั้นเลย ถ้าสวดแต่ปากมันไม่ค่อยได้อะไร เหนื่อย

ถาม : (ถามเรื่องเกี่ยวกับพญานาค)อยากทราบว่าทำไมพระที่รูดงค์อย่างหลวงปู่มั่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ทุกๆ พระองค์ท่านบอกว่าท่านต้องพบกับพญานาคด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : ก็เขามีอยู่ทั่วไป พญานาคเขาก็มีอยู่ทั่วไปในสถานที่ไหนที่เขาอยู่ทั่วไป ในสถานที่ๆ เขาอยู่ถ้าเข้าไปโอกาสพบก็เยอะ

ถาม : ในหนังสือบอกว่ามีพญานาคอยู่ตนหนึ่งเคยเป็นมนุษยรักษาศีล ๕ แล้วพญานาคตนนั้นก็มาพบกับหลวงปู่องค์หนึ่ง หลวงปู่องค์นี้ท่านก็พยายามหนี แต่พญานาคตัวนี้ก็ติดตามแต่ไม่ได้ตามในลักษณะของคน โดยหัวนี้จะเป็นพญานาคตามท่าน แต่ตัวนี้จะทอดยาวไปที่แม่น้ำโขง

ตอบ : แล้วไงล่ะ ?

ถาม : อย่างนี้จะต้องมีบุญมีกรรมร่วมกันหรือเปล่า ?

ตอบ : มันก็ต้องมี มันจะตามให้เสียเวลาทำไม แล้วอีกอย่างหนึ่ง

บางที่ท่านเห็นเป็นพระดีท่านก็อยากได้บุญ ในเมื่ออยากได้บุญท่านก็ตามมากกราบมาไหว้

ถาม : ในหนังสือบอกว่าท่านเคยทำผิดศีล ๕ ท่านจึงมาเกิดเป็นพญานาค ?

ตอบ : นั้นแค่ศีล ๕ ศีล ๒๒๗ มาเกิดเป็นพญานาคในธรรมบทก็มี พระยาเอรภักตตนาคราชบวชเป็นพระจำพรรษาอยู่ชายทะเล ๒ หน้ในปี สมัยต้นกับนี่คนอายุเยอะนะ แสดงว่าตอนนั้นอายุต้องเกิน ๒ หน้ในปี เพราะแก่จำพรรษาอยู่ ๒ หน้ปีแล้วไซ้มั๊ย ? วันหนึ่งแกลงไปสร้งน้ำกำลังว่ายน้ำไปว่ายน้ำมา เรือสำเภาก็ผ่านมา คราวนี้เรือสำเภามันค้าขายทางไกลมันเดินทางเป็นเดือนเป็นปีตะไคร่น้ำมันเกาะเรือเยอะ ท่านเองท่านว่ายน้ำไปเกาะเรือเล่นไปตึงตะไคร่น้ำหลุด ทีนี้การพรากของเขี้ยวทำของที่เป็นต้นไม้ใบหญ้าหลุดออกจากที่นี้ของพระเจ้าถือว่าผิดศีล ในเมื่อของพระนี่ผิดศีลแต่ท่านเองท่านก็ไม่มีโอกาสจะเปลื้องอาบัติคือความที่ศีลขาดนั้น เพราะว่าจำพรรษาอยู่องค์เดียวตายเสียก่อน จำพรรษาอยู่ ๒ หน้ปีปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โทษที่ผิดศีลทำให้ไปเกิดเป็นพญานาค ถึงจะมีความสุขที่มีทิพยสมบัติแต่พญานาคเป็นเดรัจฉาน ในเมื่อเป็นเดรัจฉานถึงจะอยู่ในภพของความเป็นทิพย์ก็จริงแต่โอกาสที่จะเข้ามรรคผลมันไม่มี แต่เนื่องจากว่าท่านเองเคยเป็นพระมาก่อนตั้งใจรักษาศีลมาถึง ๒ หน้ปี ความดีเดิมมันอยู่ในใจมันก็นึกว่า เออ...เราเป็นพญานาคมาตั้งนานแล้วไม่ทราบว่โลกนี้มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วหรือยัง ท่านก็เลยแต่งปริศนาบทหนึ่งให้ลูกสาวคือนางนาควิภาแปลงกายเป็นมนุษย์แล้วยืนอยู่บนพังกพาน คือท่านจะแผ่แม่เบี้ยแล้วให้ยืนอยู่ข้างบนแล้วร้องเพลง ถ้าหากว่า

ใครแก้ปริศนาเพลงนั้นได้จะยกนางนาควิกาและสมบัติให้ โอโห..หนุ่มๆ ไปแย่งกันแก้ปริศนาตรึมเลยแก้ไม่ได้ พอดีว่ามีอุตตรมาณพ นี้ตามธรรมเนียมบอกว่า เป็นเนื้อคู่ของนางนาควิกาเขา เดินทางจะไปแก้ปัญหานี้เหมือนกัน ได้ยินอยากได้นี้ พญานาคถ้าเป็นคนมันลักษณะนางฟ้าดีๆ สวยนี่ ก็อยากได้ก็จะไป พระพุทธเจ้าเสด็จไปขว้างทางเพราะว่าเห็นถ้าไปรดอุตตรมาณพนี้แล้วจะเป็นพระโสดาบัน เสด็จไปขว้างทาง พระอุตตรมาณพเห็นพระพุทธเจ้าก็เข้าไปกราบ พระพุทธเจ้ารู้สึกทำเป็นไม่รู้ก็ถามเธอจะไปไหนหรือ ? อุตตรมาณพก็เล่าเรื่องให้ฟังว่ามีพญานาคตัวใหญ่แบกหญิงสาวไว้บนพังพานมาร้องเพลงปริศนาธรรมอย่างนี้ๆ ถ้าใครแก้ปริศนาธรรมนี้ได้จะได้หญิงสาวเป็นภรรยาและยังได้สมบัติจากพญานาคด้วย พระพุทธเจ้าพอได้ยินก็บอกว่าปริศนานี้พอแก้ได้ก็เลยสอนให้อุตตรมาณพร้องเพลงแก้ ตกกลางพระพุทธเจ้าสอนร้องเพลงด้วยนะ ใครบอกว่าพระในพุทธศาสนาไม่ร้องเพลงนี้ไม่จริงนะ ว่าไปแล้วต้นตำรับด้วย คราวนี้อุตตรมาณพก็ไปร้องเพลงแก้ ร้องเพลงแก้ปั๊บพญาเอรกดัตตนาคราชรู้เลยว่าพระพุทธเจ้ามาเกิดแล้ว เพราะว่าถ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าจะไม่มีใครแก้ปริศนาธรรมนี้ได้ คราวนี้ท่านดีใจท่านก็ฟาดหางเล่น ปราบกฏว่ามันกลายเป็นคลื่นใหญ่ซัดเอาชาวบ้านตกน้ำไปจมเลย ต้องไปงมคืนทีละคน ๒ คนเสร็จแล้วท่านก็แปลงเป็นคนจูงมือนางนาควิกากับอุตตรมาณพไปหาพระพุทธเจ้า เพราะถามอุตตรมาณพแล้วว่าใครเป็นคนแก้ปัญหานี้ อุตตรมาณพก็สารภาพว่ามีพระสมณโคดมสอนมากี่ไปกราบกัน พระพุทธเจ้าก็เทศน์ไปรดอุตตรมาณพกลายเป็นพระโสดาบัน นางนาควิกากับเอรกดัตตนาคราชได้ทิพยสมบัติมากขึ้น แต่ไม่ได้มรรคผลอะไรเข้าถึง

ไตรสรณคมเท่านั้น คราวนี้เราจะเห็นว่ามันไม่ใช่ศีล ๕ ที่ล่วงละเมิดแล้วทำให้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ๒๒๗ ก็จึงเหมือนกัน นั้นนิดเดียวด้วยนะ

ถาม : เหตุจะเกิดจากการผิดศีลหรือไม่ผิดศีลก็สามารถมีสิทธิ์เกิดเป็นพญานาคได้ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ คือทำบุญแล้วตั้งความหวังว่าจะเป็นก็เป็น

ถาม : เป็นได้ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : เป็นได้ เพราะจิตมันตั้งมั่นแน่นอยู่ เอามือแคะดึงตะไคร่น้ำหลุดเท่านั้นนะ ศีลพระไม่ใช่เรื่องง่ายนะ แต่สำหรับวัดท่าซุงถ้าพรากของเขี้ยวน้อยกว่า ๑ ไร่นี้ปรับอาบัติศีลขาด แต่ถ้าทำมากกว่า ๑ ไร่นี้ไม่เป็นไร

ถาม : อย่างนี้ก็ถ่างหญ้าไม่ได้ชิคะ ?

ตอบ : ถางไปชิค แต่ถ้ามัวมัวผิดมัว ผิด แต่ว่ารักษาวัดทำให้สะอาดเรียบร้อยคนเห็นแล้วเย็นตาเย็นใจ เกิดความศรัทธาขึ้นมา ส่วนเป็นบุญมันมากกว่าลงทุนได้ รู้ว่าลงทุนแล้วกำไรแน่ๆ แต่ถ้าลงทุนแล้วขาดทุนอย่าไปตะนะ ถึงได้บอกว่าของวัดท่าซุงสมัยหลวงพ่อยู่พวกเราแซวกันเองว่าถ้าทำน้อยกว่า ๑ ไร่นี้ศีลขาด ต้องเอาให้เยอะกว่านั้น ๑๐๐ ไร่มันถ่างกันไม่หวาดไม่ไหว เล่นขี้บรดแทรกเตอร์ลุยกันเลย บางทีทับซุงขาดเป็นท่อนๆ ไปด้วย

ถาม : อย่างนี้จิตของเราก็ติดตัวบุญอยู่ตลอด ?

ตอบ : จิตของเรามันต้องเป็นกุศลอยู่ตลอด แต่ถามว่าผิดมัว ? ผิด ละเมิดสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามไม่ผิดนี้ไม่มี แต่บังเอิญว่าส่วนที่ทำเป็นบุญมากกว่า หลวงพ่อบอกท่านถึงได้บอกว่าถ้าหากว่าใครมาอ้างว่าทำแล้วผิดศีลข้อนี้แล้วไม่ทำท่านจะฟาดกะบาลให้ โธนั่นมันขี้เกียจแล้ว

ถาม : แล้วที่ผมอ่านเจอว่ามีหลวงปู่องค์หนึ่งท่านไปเจอกับฤๅษีดาบสองค้อนั้นท่านบอกว่าท่านจำศีลภาวนามาก่อนพุทธกาล ๓,๐๐๐ ปี?

ตอบ : แล้วมีปัญหตรงไหน ?

ถาม : แล้วท่านจะอยู่ยังไง ?

ตอบ : ถ้าทำไม่ได้อย่าไปสงสัย เรื่องของท่านพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้แล้วว่าบุคคลผู้ชำนาญในอิทธิบาท ๔ อริชฐานอยู่ได้เป็นกับ ๓,๐๐๐ปี เสียวเดียว เรื่องเล็ก

ถาม : แต่ท่านบำเพ็ญอยู่ถ้าในเขตพญานาค ?

ตอบ : อยู่เป็นพันๆ ปียังอยู่ได้ แค่ออยู่ในเขตพญานาคทำไมจะอยู่ไม่ได้ อยากรู้ว่าทำได้อย่างไรก็ทำอภิญญาให้คล่องเตี้ยวกัจะรู้เอง

ถาม : แล้วจริงๆ เป็นยังไง ?

ตอบ : จริงๆ คือเกิดใหม่ชะอีกรอบหนึ่งก็ได้เตี้ยวกัรู้เอง ของพระเจ้าไม่เสียเวลาหอกจำ ย้อนอดีตก็ผิดไปอนาคตก็ผิดมันต้องหยุดกับปัจจุบัน ห้ามไปอดีตห้ามไปอนาคตวางกำลังใจผิดตายตอนนั้นเตี้ยวช่วยเรื่องของพระเจ้าไว้ให้แม่นๆ เลยนะ ถ้าเป็นพระอรหันต์ไปแล้วหมดปัญหาไป แต่ว่าท่านที่เป็นฌานโลกีย์นี่มันจะกดกิเลสไว้ชั่วคราวเท่านั้น การกดกิเลสไว้ได้ชั่วคราวนี้ถ้าประมาทกิเลสมันตีกลับเมื่อไหร่ จะหนักกว่าเดิมหลายเท่า เหมือนกับเก็บกดไว้นาน บรรดาครูบาอาจารย์ชื่อดังๆ อย่างอาจารย์นิกร อาจารย์ยันทระ หลวงพ่อภาวนาพุทธโรเหล่านี้นำเสนอสารมาก เพราะว่าเมื่อท่านทำความดีไปถึงระดับหนึ่ง คนเริ่มเห็นแล้วก็นิมต์กันหัวไม่วางทางไม่เว้นท่านไม่มีเวลารักษาอารมณ์ใจของตนเองให้ทรงอยู่ได้เหมือนก่อน ถึงเวลากิเลสมันตีกลับมาก็เจ๊งจริงๆ แล้วนำ

สงสารนะ เพราะฉะนั้นพระของเรามันต้องมีเวลาเฉพาะของตัวเองปฏิบัติ อยู่ประมาทไม่ได้เลย ต้องทำอารมณ์ของตัวเองให้ต่อเนื่องอยู่ตลอด ยิ่งเป็นพระอรหันต์ท่านยิ่งจำอารมณ์ต่อเนื่องไม่ยอมปล่อย ท่านจะไม่ยอมประมาทว่าได้แล้วอย่างเด็ดขาด มีแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นว่าพระที่ดีๆ อยู่ แล้วเสียไปนี่มีโอกาสได้ว่ากำลังใจของท่านมันย้อนกลับไปด้านเดิม เพราะฉะนั้นเป็นตัวอย่างมีอีกองค์ที่เห็นได้ชัดๆ เห็นว่าตอนนี้ยุ่งดำหมดำไปแล้วไม่ใช่หรอ

ถาม : แต่คำสอนของท่านก็ยังไม่ใช้ได้อยู่ ?

ตอบ : คำสอนนะถ้าหากว่าสอนอย่างพระสุธรรมเถรลูกศิษย์เป็นพระอรหันต์ แต่ท่านเองไม่ได้อะไรเลยเพราะท่านดีแต่สอนแต่ตัวเองไม่ทำเอง ถ้าคำสอนของท่านตรงถูกต้องตามพระพุทธวจนะที่ปฏิบัติตามแล้วได้ แต่ถ้าพวกว่าผิดเพี้ยนไปเราทำตามไปโอกาสพลาดมันมีเอาจริงๆ ก็เล่นตามพระไตรปิฎกเล่มมัยละ ลองไปดูเล่มหนาๆ เป็นตุลอมคุมัยละ..?

ถาม : ทำไมบางคนเขาไม่เคยเจอผีเลย บางคนเขาไม่ยอมเจอผีเจอละ ?

ตอบ : ถ้าไม่ใช่จิตหยาบเกินไปก็ห่วยไปเลย จิตหยาบจะรับเขาไม่ได้เพราะของเขาอยู่ในภพภูมิที่ละเอียดกว่าหรือบางคนห่วยแตกเขามาเขาก็ไม่ได้อะไร ส่วนใหญ่เขามาเขามักต้องการส่วนบุญส่วนกุศลจากเรา เพราะฉะนั้นคนที่เจอผีนี้มี ๒ อย่างคือ อย่างแรกมีกรรมเนื่องกันมา เขาก็เลยปรากฏเพื่อให้สังเคราะห์เขา อีกอย่างหนึ่งทำบุญใหญ่มา เขายากได้เขาก็มาปรากฏให้เห็น

ถาม : ก็เหมือนกับว่ามาให้เห็นรัศมีกายว่าคนนี้จะอุทิศบุญให้เขา

ได้ใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ลักษณะนั้น ใครที่เจอผีไม่ต้องไปทำบุญใหม่หรือให้ตั้งใจว่ากุศลบาปมีอะไรที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ขออุทิศให้กับเธอขอให้เธอโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ได้รับความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วยเท่านั้นพอแล้ว

ถาม : แล้วถ้ามาทำร้ายเราล่ะครับ ?

ตอบ : ที่มาทำร้ายนี้ส่วนใหญ่มันมาเพื่อทดสอบกำลังใจ

ถาม : ถ้าเจอแล้วเราซื้อคทำยังไงคะ ?

ตอบ : อ้อ! อันนั้นไม่ต้องทำยังไงหมอเขาจัดการเอง เราซื้อคแล้วก็แล้วกัน ถ้าหากว่าเป็นผีประเภทที่มาลองกำลังใจถ้าเรากลัวมากเขาก็ไป ถ้าหากว่าเราคิดถึงความดีได้เขาก็ไป เขาต้องการแค่นั้นแหละ คือต้องการให้เราเกาะความดีได้ แต่ถ้าเห็นเรากลัวมากเดี๋ยวมีอันเป็นไปเขาก็ไม่อยู่แล้ว

ถาม :

ตอบ : โอกาสอย่างนั้นมันน้อย กำลังใจถ้าหากประกอบไปด้วยความโกรธแค้นอะไรเต็มที มันเป็นจิตใจที่เศร้าหมอง ส่วนใหญ่จะลงนรกไปเลย พวกนั้นมันมีแต่ในนิยายเท่านั้นที่ผีมันกลับมาแก้แค้น ถ้าหากว่ายังผูกอาฆาตอยู่อย่างนั้นจิตใจมันเศร้าหมองมันจะพาลลงอบายภูมิไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่ผีเขาหลอนเขาหลอกนั่น เขาหลอกเล่นๆ เหรอคะ?

ตอบ : เขาไม่ได้เจตนาหลอก เขาตั้งใจมาขอส่วนบุญแต่ลักษณะของเขา มันเหมือนกับคนจน เขามาได้สวยที่สุดก็อย่างที่เรารังอ้าว นั่นนะสวยที่สุดของเขาแล้ว เขาพยายามรวบรวมความสามารถของเขาเต็มที่แล้ว

เขามาได้แค่นั้น เขาก็อยากสวยกว่านั้นแต่บุญเขาไม่พอ เพราะฉะนั้นรีบๆ ให้เขาซะ ส่วนใหญ่แล้วแทนที่จะให้ก็วิ่งหนีเขา

ถาม : เคยได้ยินหลวงพี่ต่อเล่าให้ฟังว่าเคยไปที่อุทยาน..... (ไม่ชัด).....แล้วก็ไปที่ถ้ำ.....(ไม่ชัด).....แล้วผีนี้เอามือยื่นออกมาเจตนาจะฆ่าหรือหลอก ?

ตอบ : พวกนั้นส่วนใหญ่มันลองกำลังใจ นักปฏิบัติโดนประจำถ้าไม่ใช้นักปฏิบัติมันไม่ค่อยยุ่งด้วยหรือกลัวเสียเวลาเปล่า ลองไปก็ไม่ได้อะไร

ถาม : ผมเคยได้ยินมาว่าผีที่หลอกเพื่อทดสอบกำลังใจส่วนใหญ่จะไม่ใช้ผีใช้มั๊ยครับ ?

ตอบ : เรานะอะไรก็อกแก็กมันเรียกผีหมด มันเล่นไล่ตั้งแต่โน่นเนะนั่นๆ ไปยันนิพพานมันเหมาะเป็นผีหมดเลย

ถาม : พอดีไปถ่ายทำโฆษณาสินค้าตัวหนึ่งต้องใช้พระ ที่นี้ทางทีมงานเขาใช้พระจริง ?

ตอบ : ก็ไม่เป็นไร

ถาม : ก็ไม่บาปไม่ปรามาอะไรใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็อยู่ในลักษณะขอความร่วมมือท่านๆ จะเห็นด้วยมั๊ย ? ถ้าถึงเวลาก็ถวายอะไรให้ท่านบ้างนะ ไม่ใช่ใช้ท่านเฉยๆ พอเสร็จงานก็ขอขมาพระด้วย

ถาม : หนูไปขอขมา พระท่านงงนะคะว่ามาขอขมาทำไม ก็เลยบอก ว่าที่แรกว่าจะเอาพระปลอมไปคะ ที่นี้ทางทีมงานเขาไม่ลงทุนนี้คะ เขาก็นิมนต์หลายอย่างเดี๋ยวก็นิมนต์เดินหน้า นิมนต์ถอยหลังที่นี้พอเสร็จงาน หนูก็ไปขอขมาพระๆ งงเลยคะ

ตอบ : เป็นอันว่าเราพ้นไป ไอ้คนไม่ขอขมาอีกหน่อยมันก็โดนเขาจับเดินหน้าถอยหลังเองละ นั่นแสดงว่าตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าเป็นยังงีไปขอขมายังไม่รู้ คือสมัยหลังๆ นี้เขาก็บวชเขาก็สึกแต่บวชไม่รู้ว่าจะอะไร เป็นอะไร

ถาม : เรื่องชำระหนี้สงฆ์นี้เขารู้กันทุกวัดใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก รู้กันแต่สายหลวงพ่อก่อนนั้นนอกสายหลวงพ่อก็ไม่มีใครรู้กัน เพราะว่าหลวงพ่อก่อนพบมาเยอะ คนที่เอาของสงฆ์ไปกินไปใช้นี่โทษมันอเวจีมหานรกอย่างเดียว ถามพระยายมราชท่านแล้วท่านบอกมีวิธีการชำระหนี้สงฆ์ อย่างเช่นว่า ถ้าเราเอาสิ่งของที่มีค่าเท่าไรในอดีต ถ้าเราต้องซื้อสิ่งของนั้นปัจจุบันเป็นเงินเท่าไรต้องดีเป็นราคาเงินในปัจจุบัน หรือไม่ก็ซื้อของชิ้นนั้นมาคืนเลยเป็นของใหม่หมดเรื่องหมดราวไป แต่ว่าถ้าหากว่าไม่สามารถจะทำได้ก็ให้ตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ เอาเงินจำนวนหนึ่งไปถวายบอกชำระหนี้สงฆ์ที่เคยทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถ้าหากว่าพระทั้งวัดเขาประภทสาธุรับก็เป็นอันว่าหมดกันไป หรือไม่ก็ตั้งใจสร้างพระหน้าตัก ๔ ศอกถ้าหากว่าสร้างพระหน้าตัก ๔ ศอกไม่ปิดทองนี้ได้เฉพาะเจ้าภาพคนเดียว แต่ถ้าหากว่าจะปิดทองนี้จะร่วมกันก็คนมีอันสงส์คุ้มได้หมด

ถาม : และหนูถวายบอกชำระหนี้สงฆ์นี้ท่านก็เลยงงๆ บอกแปลว่าอะไรชำระหนี้สงฆ์ หนูก็เลยบอกถวายหลวงพี่ไว้ใช้ในวัดเลย

ตอบ : บอกว่าถวายเป็นค่าน้ำค่าไฟเลยก็ได้ ท่านจะได้เข้าใจ

ถาม : ท่านงง ก็เลยบอกเอ๊ะ ทำไมงง ?

ตอบ : มันมีแต่สายหลวงพ่อก่อนนั้นที่เข้าใจ สายอื่นไม่ค่อยเข้าใจ

หรือก ถ้าได้ยินว่าใครเขาบอกว่าถวายชำระหนี้สงฆ์หมายหัวไว้เลยว่อย่างน้อยๆ ก็เคยเดินผ่านวัดท่าซุงมาแน่ หรือไม่ก็เป็นศิษย์เก่าท่าซุงเลยละ

ถาม : เคยเดินผ่านวัดแล้วเห็นพระชำระเป็นพระแก้วมรกตชำระดวงได้ตันโพธิ์แต่ยังไม่ชำระมาก ผมก็เลยจะเอาไปบูชาที่บ้าน แต่ผมไม่ได้หยิบเอาไปเฉยผมไปขอกับท่านรองเจ้าอาวาสท่านก็ให้บอกว่เอาไปซิ อย่างนี้ต้องชำระหนี้สงฆ์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : อันนั้นยังเป็นของสงฆ์อยู่ ท่านองค์เดียวอนุญาตไม่ได้ต้องสงฆ์ทั้งหมดมีความเห็นร่วมกัน อันนั้นท่านอนุญาตไม่ได้ ถ้าหากว่ท่านอนุญาตไปท่านก็ผิด ขณะเดียวกันเราเอามาเราก็ยังติดหนี้สงฆ์อยู่ เราต้องตั้งใจว่ถ้าหากว่ปัจจุบันราคาเท่าไรเราก็ชำระไปในราคาเท่านั้น

ถาม : แล้วถ้าหากว่เราเอาพระพุทธรูปองค์นี้ไปคืน ?

ตอบ : ก็ดีจะได้หมดเรื่องกันไปเลย เวลาคืนถ้าหากว่วัดเก่ามันไกลวัดไหนก็ได้ ตั้งใจว่ถวายคืนเป็นสมบัติของพระศาสนาไปตามเดิม

ถาม : คืนวัดไหนก็ได้หรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่วัดเก่ามันไม่ไกลจนเกินไปก็คืนวัดเก่า ถ้าหากว่วัดเก่ามันไกลวัดไหนก็ได้

ถาม : ทำไมเขาเอาไปวางทิ้งละครับ ไม่รู้ว่ใครเอาไปวางทิ้งไว้ได้ตันโพธิ์ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วคนเราพอแตกนิตบั้นหน้อยแล้วมันก็ไม่สบายใจ มันก็เอาไปทิ้งๆ ขว้างๆ

ถาม : เวลาเราปฏิบัติธรรมแล้วเรารู้สึกว่มันสบาย แล้วจิตก็ว่ทำก็

ได้ไม่ทำก็ได้ ทำบ้างไม่ทำบ้าง แต่จิตก็ยังเคารพอยู่นะครับ เห็นพระแล้ว ก็อยากจะไหว้อยากจะกราบ แต่มันมีความรู้สึกคือสวดมนต์บ้างก็ได้ไม่สวดก็ได้แบบนี้ ?

ตอบ : อย่างนั้นเขาเรียกกิเลสมารดลใจแล้ว ความดีทำมากเท่า ไหร่ก็ดีเท่านั้น มากนี้หมายความว่าทำบ่อยๆ ทำประจำๆ ไม่ใช่ทุ่มเททำ ด้วยทรัพย์สินเงินทองมากมาย ความดีทำมากเท่า ไหร่ก็ดีกับเราเท่านั้น ถ้าหากว่ามันชวนให้ขี้เกียจเมื่อไหร่ให้รู้ตัวเลยว่าเราจะแย่แล้ว

ถาม : เพราะว่าเมื่อก่อนผมเคยสวดชินบัญชร แล้วพอตอนหลังนี่ ก็.....(ไม่ชัด)..... ก็เลยเลิกสวดชินบัญชร ?

ตอบ : แล้วเลิกทำไมล่ะ อาตมาเองก็สวดมาก่อนจนปัจจุบันนี้ก็ยังสวดอยู่

ถาม : จิตมันก็ยังจำได้อยู่ทุกถ้อยคำ แต่มันมีความรู้สึกว่าทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ แต่จิตมันอยากจะทำแต่ความรู้สึกมันเหมือนกับว่าขี้เกียจซะแล้วนะครับ?

ตอบ : ไอ้ขี้เกียจซะแล้วนี่ ระวังมันเป็นถีนมิทธะนิวรณ เตี๋ยวมันพาอย่างอื่นขี้เกียจไปด้วย

ถาม : อย่างนี้ต้องสร้างกำลังใจใหม่ใช่ไหม ?

ตอบ : กำลังใจต้องเอาใหม่ ให้ไฟมันลุกสม่าเสมอหน่อย ไม่ใช่ให้มันติดๆ ดับๆ แล้วยิ่งไฟไหม้ฟางวูบเดียวหายเลยไม่ให้มีเตี๋ยขาด

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องคาถาต่างๆ มีชินบัญชร)

ตอบ : พระคาถาสาคัญตรงที่ว่าผู้ที่ผูกเอาไว้บอกมีผลทางไหนแล้ว จิตใจเรามุ่งทางนั้นก็จะมีผลทางนั้น ยกเว้นว่าเราทำไปด้วยแล้วมีผล

สำเร็จที่ใจแล้วละ เราจะใช้คาถาไหนก็ให้เป็นยังไงก็จะเป็นอย่างนั้น

ถาม : อยู่ที่มีการอธิษฐานเทอครับ ?

ตอบ : อยู่ที่ความตั้งใจของเรา มาถึงระยะหลังๆ นี่ตั้งใจยังไงก็เป็นอย่างนั้น

ถาม : ถ้าเราสวดชินบัญชร ไม่ว่าจะทำอะไรจิตจะนึกถึงคาถาเป็นอย่างนี้จะอธิษฐานได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้ แสดงว่ามันเป็นฌานแล้ว ในเมื่อเป็นฌานแล้ว ยิ่งฌานสูงมากเท่า ไหร่ผลก็จะมีมากเท่านั้น

ถาม : อานิสงส์คาถาชินบัญชรนี้มีอานิสงส์อย่างไรครับ ?

ตอบ : อานิสงส์อย่างไร ? ถ้าหากว่าทำเป็นก็ยันนิพพาน เพราะเป็นบทธรรเสริญคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ และกับริรดาพระสุตฺรต่าง ๆ ที่พระพุทฺธเจ้าสอนมา

ถาม : (ถามเรื่องการนั่งสมาธิ)

ตอบ : การนั่งสมาธิให้รวบรวมความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่กับลมหายใจเข้า-ออก อย่าปล่อยให้มันไปคิดเรื่องอื่น ถ้าคิดเรื่องอื่นมันจะไม่เป็นสมาธิ ถึงเวลาโยมกำหนดความรู้สึกทั้งหมดให้มันอยู่แค่ลมหายใจเข้า-ออก เวลาหายใจเข้าก็ผ่านจมูกลงไปกลางอกลงไปที่ท้อง ออกจากท้องมากลางอกมาที่จมูก นึกเข้านึกออกอยู่เท่านี้ ถ้ามันนึกเรื่องอื่นเมื่อไหร่ก็ดึงมันกลับมา นึกเรื่องอื่นเมื่อไหร่ก็ดึงมันกลับมา แรกๆ มันจะทำได้เพราะว่ามันไม่เคยชิน แต่พอทำไปนานๆ แล้วมันจะได้ของเราพอไม่ได้ที่แล้วเราก็กเลิกล้มมันต้องพยายามหน่อย มันยากที่แรกพอได้ซะแล้วมันจะง่าย

ถาม : ทำตั้งนานแล้วมันยังไม่เห็นนั่งได้เลย ?

ตอบ : ก็โยมทำไม่ถูกมันก็ไม่ได้อะไร ทำใหม่บ้าง ทำใหม่

ถาม : แล้วหลวงพี่สอบหรือยังครับ (สอบนักธรรม) ?

ตอบ : สอบได้ตั้งแต่ ๓ พรรษาแรกแล้ว ๓ พรรษาต่อไป ๔ ประกาศนียบัตรเพราะว่าเรามีสอบนวกะครั้งหนึ่ง แล้วหลวงพี่ถามว่าจะเรียนเปรียญต่อมั๊ย ? ถ้าหากว่าเรียนบาลีเป็นเปรียญต่อจะส่งมาเรียนกรุงเทพฯ บอกไม่เอาเพราะว่าถ้าเราห่างหลวงพ่อนี้เดี๋ยวมันไหลไปตามกระแสเขา คือพวกที่มาเรียนมหาเปรียญนี้ส่วนใหญ่แล้วเขาจะไปต่อสู้แย่งชิงพวกลามกยศ สรรเสริญ สุขกัน เดี่ยวเราก็จะไปแย่งกับเขาบ้าง นึกถึงหลวงพี่ซุบ หลวงพี่ซุบเป็นเจ้าของคุณศรีวิสุทธิโมลี วัดราชบูรณะ วัดเลียบนะ เปรียญ ๙ รุ่นพี่ซุบนี้ พี่ซุบเขาเป็นก่อนเพื่อนเลย จนปานนี้รุ่นพี่กับรุ่นน้องก็ยังไม่ได้เป็นแต่พี่ซุบเป็นแล้ว ถามว่าทำไมพี่ติดนายพลก่อนเขาละ แกตอบตามสไตล์ลูกศิษย์หลวงพ่อกันแน่เลย แกตอบว่าไม่รู้มั๊ย ? แยกอกมันเสียกว้างเต็นกันกู มันกลัวกูจะเป็น กูก็เลยทำให้มันรู้ว่าคนอย่างกูถ้าจะเป็นแล้วต้องได้ นั่นนะกลัวว่าจะไปเป็นอย่างนั้นนะ คืออันนั้นพี่เขาๆ ก็รู้อยู่แต่ว่านิสัยลูกศิษย์หลวงพ่อกันไม่ยอมแพ้ใคร มันจะไปพัดกับเขา เราสู้นิสัยตัวเองดีก็เลยบอกหลวงพ่อกันไม่เอาละครับ แต่นี้ก็พอแล้ว คือว่าถ้าจะเรียนบาลีเนี่ยอย่างน้อยก็ต้องเรียนให้ได้นักธรรมตรี นักธรรมตรีนี้เขาให้สิทธิเรียนเปรียญ ๑,๒,๓ ถ้านักธรรมโทนี้ให้เรียนถึง ๔,๕,๖ ได้แล้วนักธรรมเอกนี้ให้เรียนถึง ๗,๘,๙ เราก็เก็บสิทธิไว้เรียนเฉยๆ ไม่เรียนหรอก กลัวจะต้องไปแย่งชิงกับเขาไม่เอาด้วยมันรู้นิสัยตัวเอง ไม่ค่อยยอมแพ้ใคร

ถาม : เรื่องที่เป่ายันต์เกราะเพชรที่บางวัดเขาจะเป่ายันต์เกาะ

เพชรให้ ?

ตอบ : เขาว่าเขาเป็นลูกศิษย์สายหลวงปู่ปาน แต่ถ้าจะไม่เป่าวันเสาร์ ๕ นี่มันเก่งเกินไป ตามสายหลวงพ่อนี้ต้องเป่าเฉพาะวันเสาร์ ๕ เท่านั้น หลวงปู่ปานท่านก็สั่งนักสั่งหนา พระท่านก็สั่งนักสั่งหนาว่า ต้องวันนั้นเท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้มีหลายสำนักที่ประกาศตัวเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ปานบ้าง เป็นลูกศิษย์สายวัดท่าซุงบ้าง บางวัดสามารถเป่ายันต์ได้ทุกเวลาที่เราไปร้องขอ ตั้งชั้นครุมา ๒๙๙ บาททำให้ได้วันนั้นเลย เก่งขนาดนั้นอาตมาทำไม่ได้ บางวัดก็เป่าทั้งเสาร์ทั้งอาทิตย์ คือถ้าเสาร์ ๕ อย่างเดียวเดี๋ยวมันจะรายได้ไม่น้อยก็เลยที่ว่าวันอาทิตย์มันเกินไป ตำราครูบาอาจารย์ว่าอย่างไรต้องยึดถือตามนั้น คนนอกครูนอกอาจารย์มันเจริญยาก เอาบ้างมั๊ย ? ไปเมื่อไหร่เป่าได้เมื่อนั้น ความจริงเขาเก่ง เราต้องรอ บางทีปีทั้งปีไม่มีเสาร์ ๕ ก็ต้องรอต่อไปนะ ของเราสู้เขาไม่ได้ของเขาเก่งกว่า

ถาม :

ตอบ : คือว่าการบำเพ็ญบารมีของแต่ละคนมันแยกออกเป็น ๒ สาย สายหนึ่งเรียกว่าสาวกภูมิ คือทำเพื่อที่จะเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ส่วนอีกสายหนึ่งเขาเรียกว่าพุทธภูมิ สายพุทธภูมินี้คือปฏิบัติตัวเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้าเสียเอง ในระหว่างที่ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้านั้น เขาเรียกคนผู้นั้นว่า "พระโพธิสัตว์" คือสัตว์ผู้แสวงหาความรู้หรือว่าสัตว์ผู้รู้ คือพระโพธิสัตว์ การบำเพ็ญบารมีในด้านพุทธภูมินั้นเขาแบ่งออกเป็นว่า มีพุทธภูมิชั้นปัญญาธิกะต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป ชั้นศรัทธาธิกะต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป ชั้นวิริยาธิกะต้องบำเพ็ญ

บารมีอย่างน้อย ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป ถึงจะบรรลุมรรคผลได้ การที่บำเพ็ญบารมีต่างกันแต่เป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกันนั้น จุดใหญ่สำคัญอยู่ตรงบริวารของท่าน ปัญญาธิกะบริวารของท่านมีรวย มีจน มีสวยงาม มีอัปลักษณ์ สับสนปนเปกันไปหมด ส่วนศรัทธาธิกะบริวารของท่าน ดี สวย รวย เสมอกันหมด ในช่วงที่ท่านประกาศศาสนานั้น เขตที่ท่านประกาศศาสนาคณชั่วจะเข้าไปในเขตนั้นไม่ได้ ส่วนพุทธภูมิวิริยาธิกะนั้นนอกจากบริวาร ดี สวย รวย เสมอกันหมดแล้ว ช่วงที่ท่านเกิดขึ้นมาเพื่อประกาศศาสนาคณชั่วจะเกิดไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นที่ท่านต้องบำเพ็ญบารมีต่างกันมากมหาศาลขนาดนั้น ส่วนใหญ่ทำเพื่อสงเคราะห์บริวารตัวเอง ถ้าอย่างสมัยของเราพระพุทธเจ้าคือ สมเด็จพระสมณโคดมนี้ท่านเป็นพุทธภูมิปัญญาธิกะ เพราะฉะนั้นพวกเราก็มีดี มีเลว มีรวย มีจน มีอัปลักษณ์ มีสวยงาม ปนเปกันไปหมด โหน... รอสัณยหน้าสมัยพระศรีอารียเมตตรัยท่านเป็นพุทธภูมิวิริยาธิกะ เพราะฉะนั้นทุกคนดี สวย รวย เสมอกันยังไม่พอโลกยุคนี้คนชั่วห้ามเกิด

ถาม : พระปัจเจกพุทธเจ้า...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : พระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า แล้วก็อนุพุทธเจ้า จะมีอยู่ ๓ อย่างด้วยกัน พระพุทธเจ้าก็คือว่า ผู้ที่ตรัสรู้แล้วต้องสั่งสอนสัตว์โลกเพื่อช่นถ่ายให้ข้ามวัฏสงสาร คือให้เข้านิพพาน พ้นการเวียนตายเวียนเกิด พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านต้องการจะรู้ให้ครบแต่ว่าไม่อยากจะสอนใคร ดังนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๒ อสงไขยกับแสนมหากัป เมื่อตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้วท่านขาดสัพพัญญุตญาณอย่างเดียว เพราะฉะนั้นมีความรู้เหมือนพระพุทธเจ้าทุก

อย่าง แล้วก็จะไม่สอนทาน ศีล ภาวนาขึ้นปรมัตถ์ จะสอนแค่ขั้นต้น ชั้นกลางเท่านั้น ยกเว้นว่าผู้ใดมีวิสัยจะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านก็จะสอนให้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยกัน โลกในยุคที่ว่างจากพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง จนกระทั่งอีกองค์หนึ่งจะตรัสรู้ คือสิ้นอายุศาสนานของพระพุทธเจ้าองค์นี้จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ใหม่จะตรัสรู้ โลกช่วงนั้นจะมีพระปัจเจกพุทธเจ้ามาก บางทีก็ได้พบท่านที่เป็นแสนๆ องค์เลยก็มี ส่วนอนุพระพุทธเจ้านั้นก็คือบรรดาพระอรหันตสาวก "อนุ" ก็คือเล็ก ก็คือน้อย คือผู้ที่เป็นผู้น้อยกว่า หมายถึงพระอรหันต์ทั่วๆ ไป พระอรหันต์ทั่วๆ ไปที่บำเพ็ญบารมี ๑ อสงไขยกับแสนมหากัป ก็จะสามารถเข้าถึงพระนิพพานได้แล้ว

ถาม : แล้วในช่วงที่ผู้ที่ปรารถนาพุทธภูมิ...(ไม่ชัด)...เราจะทราบได้ไงคะว่าคนนั้นปรารถนาแบบปัญญา ศรัทธา หรือวิริยา ?

ตอบ : คือตัวคนทำเองเมื่อถึงเวลาแล้วจะรู้ว่าตัวเองต้องการแบบไหน หรือไม่ก็ไปหาผู้ที่ท่านได้ทิพจักขุญาณ แต่ว่าผู้ที่ได้ทิพจักขุญาณท่านก็จะไม่พยากรณ์โดยตรง เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ ท่านได้มาท่านก็จะถามพระพุทธเจ้าอีกทีหนึ่ง ต้องเอาท่านที่รู้จักจริงมั่นใจว่าท่านมีความสามารถจริง ท่านก็ทูลถามพระพุทธเจ้าให้

